

HET MAGAZINE VOOR EEN ISLAMITISCH BEWUSTZIJN

EXPLICIET

JAARGANG 14, NUMMER 55 | PRIJS €3,-

JANUARI - FEBRUARI - MAART

De geschiedenis van de relatie tussen Amerika en Iran

ISLAM: DE BESCHERMING VAN DE NATUUR IN DE ISLAMITISCHE STAAT
AL KHILAFAH **DIVERS:** EEN KRITIEK OP BUITENLANDSE INVESTERINGEN
ALS ONTWIKKELINGS STRATEGIE **GODDELIJK OORDEEL:** HET
GODDELIJK OORDEEL BETREFFENDE LIEFDE VOOR DE PROFEET
MOHAMMED (AL HOEBBOE LILNABI MOHAMMAD)

MISSIE EN VISIE

IEDER MENS DRAAGT IN ZICHZELF HET BEWIJS VAN HET BESTAAN VAN EEN SCHEPPER.

IN PLAATS VAN HAAR TE LATEN DOLEN, HEEFT DEZE SCHEPPER-ALLAH (ﷻ) - ZIJN RECHTVAARDIGHEID EN BARMHARTIGHEID AAN ZIJN SCHEPPING GETOOND; DOOR TE OPENBAREN HET PAD WAAROP ZIJ VOORT DIENT TE GAAN IN DIT LEVEN, ALS OPLOSSING VOOR AL HAAR PROBLEMEN.

ZIJN OPENBARING DRAAGT IN HAARZELF HET BEWIJS DAT ZIJ WERKELIJK VAN HEM (ﷻ) AFKOMSTIG IS; DAARMEE BEWIJZEND DAT DE BRENGER VAN DEZE BOODSCHAP, MOHAMMED (ﷺ), WAARLIJK EEN PROFETEET IS.

ONZE VISIE IS DAT DEZE OPENBARING - DE ISLAMITISCHE MANIER VAN LEVEN - INDIEN OBJECTIEF BEOORDEELD HET VERSTAND ERVAN KAN OVERTUIGEN DAT ZE VAN ALLE ALTERNATIEVEN HET BESTE PAST BIJ DE REALITEIT VAN DE MENS EN HET LEVEN.

DE MISSIE VAN EXPLICITET, ALS ONAFHANKELIJK ORGAAN, IS VANUIT DEZE VISIE ISLAM TE PRESENTEREN AAN DE MENSEN: ALS ALTERNATIEF VOOR DE MANIEREN VAN LEVEN DIE RESULTEREN UIT DE IDEOLOGIEËN VAN MENSENHANDEN.

ONS DOEL IS ERVOOR TE ZORGEN DAT DISCUSSIES BETREFFENDE DE WEG VOORWAARTS VOOR DE MENS ISLAM OP BASIS VAN JUISTE KENNIS EN INZICHTEN EN VRIJ VAN VOOROORDEEL EN VOORINGENOMENHEID, BENADEREN.

HET MAGAZINE VOOR EEN ISLAMITISCH BEWUSTZIJN

EXPLICIET

JAARGANG 14
NUMMER 55

AANGEZIEN "COPYRIGHTS EN PATENTEN" NIET IN OVEREENSTEMMING ZIJN MET ISLAM, BENT U VRIJ DE INHOUD VAN IEDERE EDITIE TE VERMENTGVULDIGEN. WII VERZOEKEN U WEL ONS ALS REFERENTIE TE VERMELDEN, HET MOET DUIDELIJK ZIJN DAT DE KORAN ALTIJD AUTHENTIEK IS IN ZIJN ORIGINEL STAAT, HET ARABISCH, AANGEZIEN EEN PERFECTEVERTALING VAN DE KORAN ONMOGELIJK IS, MAKEN WE GEBRUIK VAN VERTALINGEN VAN DE BETEKENISSEN VAN DE HEILIGE KORAN, DEZEN GEVEN Slechts BEPERKT WEEF DE BETEKENIS VAN DE OORSPRONKELIJKE ARABISCHE TEKST.

3 MAANDELIJKS MAGAZINE
LOSSE NUMMERS A 3 €
JAARABONNEMENT A 15 €
(INCL. VERZENDKOSTEN)

VOOR EEN JAARABONNEMENT, ZOWEL IN NEDERLAND ALS BELGIË, CONTACTEER U IJ:

ABONNEMENTEN SERVICE
POSTBUS 51043
3007 GA ROTTERDAM

NA OVERMAKING VAN DE ABONNEMENTSGELDEN ONTVANGT U DAN EXPLICIET MAGAZINE EEN JAAR LANG BIJ U THUIS.

TEN NAME VAN DHR. T. BABAYIGIT
NEDERLAND REKENING NUMMER:
GIRO 7711613

TEN NAME VAN EXPLICIET
MAGAZINE
BELGIË REKENING NUMMER:
735 - 000 - 6625 - 17

INHOUDSOPGAVE

REDACTIONEEL

TRADITIES BLZ. 04

ISLAM

DE BESCHERMING VAN DE NATUUR IN DE ISLAMITISCHE STAAT AL KHILAFAH BLZ. 6

DIVERS

EEN KRITIEK OP BUITENLANDSE INVESTERINGEN ALS ONTWIKKELINGS STRATEGIE BLZ. 16

ACHTERGROND

DE GESCHIEDENIS VAN DE RELATIE TUSSEN AMERIKA EN IRAN BLZ. 22

GODDELIJK OORDEEL

HET GODDELIJK OORDEEL BETREFFENDE LIEFDE VOOR DE PROFEET MOHAMMED (AL HOEBBOE LILNABI MOHAMMAD) BLZ. 38

U KUNT OOK CONTACT OPNEMEN VIA ONZE
WETBPAGINA: **WWW.EXPLICIET.NL**

TRADITIES

Tradities hebben de gemoederen in Nederland behoorlijk bezig gehouden de voorbije maanden, met interessante discussies, verrassende uitkomsten en diepe inzichten tot gevolg.

Eerst was er de kwestie Zwarte Piet. Op televisie werd een kunstenaar de ruimte gegeven om zijn argumenten tegen deze oer-Nederlandse traditie uiteen te zetten, standpunten die bij verschillende vooraanstaande Nederlanders op bijval konden rekenen. Vervolgens ontstond in Nederland een discussie over de vraag of de Zwarte Piet een racistische traditie was die aan de tijd aangepast moest worden, of misschien zelfs maar helemaal afgeschaft, of toch niet.

Verschiedende deskundigen en experts boden analyses van de geschiedenis van Zwarte Piet om het Nederlandse publiek in staat te stellen op objectieve wijze, op basis van feiten, een oordeel te vormen. Deze analyses brachten interessante feiten aan het licht. Volgens een deskundige was een Islamitische vriend van de oorspronkelijke Sinterklaas het rolmodel geweest voor Zwarte Piet. Volgens een andere deskundige, daarentegen, stamt Zwarte Piet af van de Afrikaanse kindsclaven die rijke Nederlanders tijdens de 17e eeuw graag in dienst hadden.

Uiteindelijk werd het debat echter niet opgelost door historische feiten maar door emotie. De Pietitie verzette zich op basis van het argument “Zwarte Piet is traditie en aan tradities moet je niet tornen, die moet je respecteren” tegen de kritiek op Zwarte Piet. De online petitie kreeg maar liefst 2,1 miljoen likes op Facebook, waardoor de publieke opinie in de kwestie duidelijk werd: wat feitelijk gezien de oorsprong van Zwarte Piet ook moge zijn, hij is een Nederlandse traditie en daarom is hij goed en moet hij blijven zoals hij is.

Zo gaf Zwarte Piet feitelijk een inkijk in de psychologie van de mens. Wij mensen hebben de neiging om te houden van de dingen waar we vertrouwd mee zijn. Tradities zijn zulke dingen. Van jongs af aan worden we met hen opgevoed en daarom vormen zij mede onze identiteit. Dit is waarom wij van tradities houden, ongeacht wat zij precies zijn.

Dit is ook waarom eigenlijk alleen buitenstaanders tradities objectief kunnen beoordelen. Degene voor wie de traditie een traditie is, heeft een emotie band met deze traditie. Voor veel mensen werkt deze emotionele band als een verdoving van het verstand, zoals moederliefde het bijna onmogelijk maakt voor de moeder om objectief het gedrag van haar kind te beoordelen. De buitenstaander heeft deze emotionele band met de traditie niet.

Een ander voorval met betrekking tot tradities heeft dit duidelijk gemaakt. Tijdens een programma op de Nederlandse televisie werd een Chinees man beledigd en belachelijk gemaakt door middel van racistische stereotyperingen. Verreweg de meeste mensen die de gebeurtenis aanschouwden, deden dit met gekromde tenen van plaatsvervangende schaamte en ten gevolge hiervan werd de gebeurtenis een onderwerp in de sociale media. Een dergelijke belediging van een individu, live op televisie, kan niet, zo was de consensus. De gebeurtenis werd ook door buitenlandse media opgepikt en leidde daar tot meer intense reacties als ontsteltenis en woede.

Degene die beledigd had was zich van geen kwaad bewust, echter. Zijn werkgever zei in een reactie dat hij altijd zulke “grapjes” maakte, dat hij dat gewoon was en dat hij het niet zo verkeerd bedoelde. De belediger zelf zei in een reactie op het incident: “We hebben alles geaccepteerd van alles en iedereen en iedereen kan hier vrij zeggen wat hij wil iedereen kan hier wonen, iedereen mag hier blijven, iedereen is welkom hier. Maar ga dan niet onze tradities aantasten, ga dan niet zeggen wat we wel en niet mogen zeggen, omdat ik een grap maak over een Chinees. Het is absoluut absurd wat er gebeurt nu.” Oftewel, “ik ben gewoon om racistische grapjes te maken dus zeg me niet dat dat nu niet meer mag!”.

Dit is een voorbeeld van hoe een gewoonte een individu kan misleiden tot het slechte. Alhoewel de onjuistheid in het handelen van de televisiepersoonlijkheid voor iedereen duidelijk was, weigerde hij er afstand van te nemen. Hij weigerde zelfs de kritiek op zijn handelen te accepteren, want wat hij gewoon is voor hem per definitie goed, omdat hij het gewoon gewend is. Een traditie is in feite een gewoonte. Enkel is een traditie niet enkel voor een individu een gewoonte, maar voor gans een samenleving. Tradities kunnen mensen dus op precies dezelfde manier misleiden.

Daarom, als iemand ons zou vragen wat naar onze mening de echt goede mens onderscheidt van de echt slechte mens, dan zouden wij antwoorden “zijn omgang met tradities (en andere gewoontes)”. Omdat een mens met zijn tradities zo een diep emotionele band heeft, kan hij dezen heel eenvoudig tot zijn leidraad voor het leven nemen.

Deze emotionele leidraad kan de mens echter zowel naar het goede en juiste leiden, als naar diepe ellende. Allah (swt) roept de mens daarom op om niet blind de tradities en gewoontes te volgen waarmee hij opgevoed is, maar om dezen te objectief te overdenken:

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَلَوْ كَانَ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ

“En wanneer er tot hen wordt gezegd ‘Volgt hetgeen Allah heeft geopenbaard’, zeggen zij ‘Nee, wij zullen datgene volgen wat wij onze vadersen zagen volgen’. Zelfs al hadden hun vadersen in het geheel geen verstand en volgden zij ook de rechte weg niet?” (2:170).

De echt goede mens is bereid zichzelf kwetsbaar op te stellen en zich af te vragen of de dingen waar hij diep vertrouwd mee is, die hem de normaalste zaak van de wereld toeschijnen en mede zijn identiteit vormen, daadwerkelijk juist zijn of niet. De echt slechte mens interesseert zich hier niet voor. Hij is tevreden met wat hij is, wat hij heeft aan gewoontes en wat hij volgt. Tot het punt dat hij woede voelt voor de mensen die hem vragen naar zijn redenen hiervoor en helemaal voor de mensen die hem bekritisieren hiervoor.

Wat wij met Expliciet ondermeer proberen te doen, is de mensen aan zetten tot het overdenken van hun gewoontes, tradities en leidraad in het leven. Zodat zij op basis van het verstand een beslissing zullen nemen over hun toekomst, en niet op basis van emotie. Het is betreurenswaardig dat sommige mensen hier boos over worden. Maar gezien de mensenlijke aard valt dit te verwachten. Al de profeten (as) die Allah (swt) tot de mensheid heeft gestuurd hebben dit ondervonden en hieronder geleden, en vervolgens geduldig volhard:

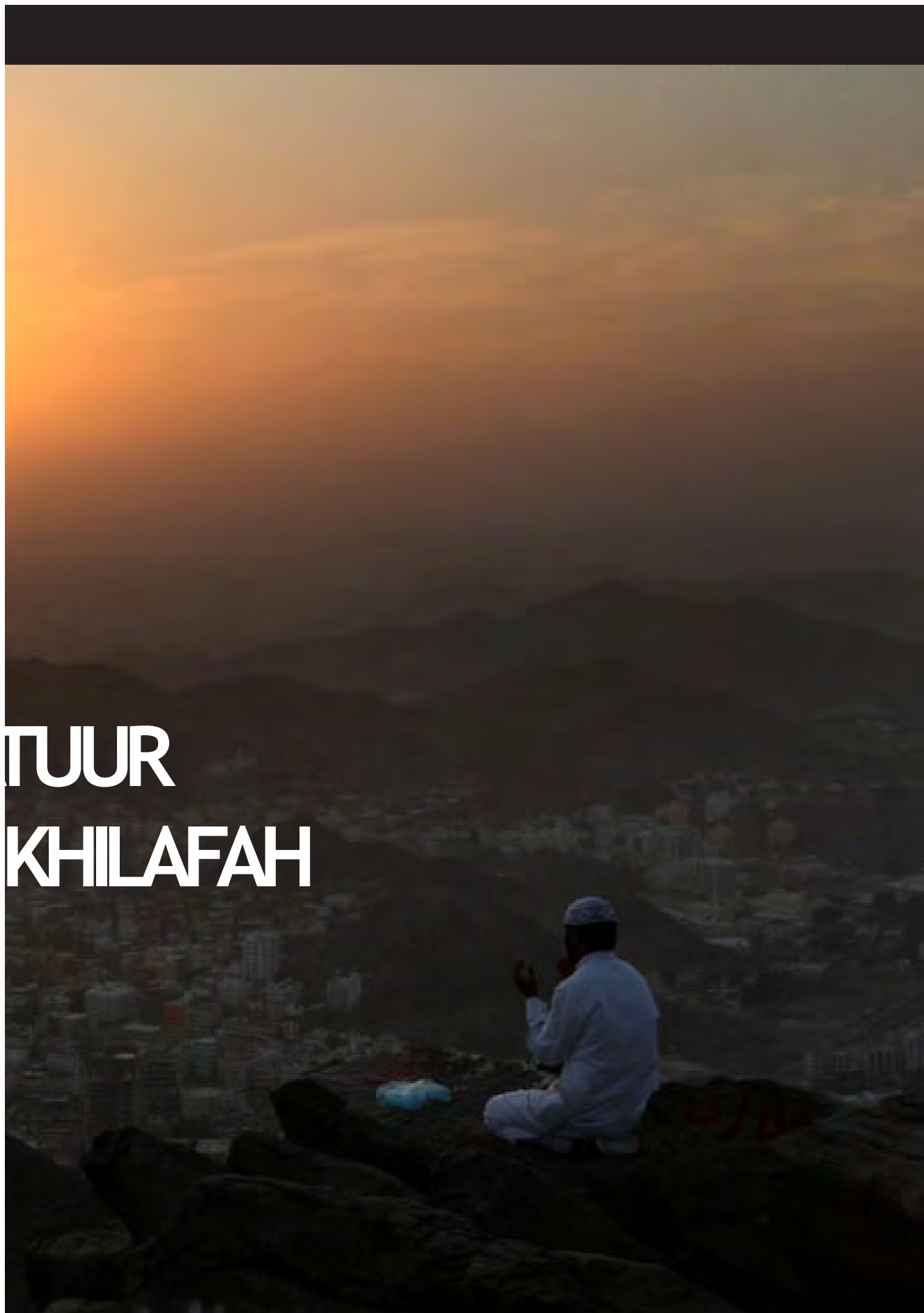
إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

“Nodig uit tot de Weg van jouw Heer, met wijsheid en goed onderricht, en wissel met hen van gedachten op de beste wijze.” (16:120)

Islam

DE BESCHERMING VAN DE NAT IN DE ISLAMITISCHE STAAT AL

TUUR KHILAFAH

Milieuvervuiling is de schaduwzijde van de economische vooruitgang die de mens de voorbije 2 tot 3 eeuwen heeft weten te realiseren. De mens heeft veel geleerd over wat precies in de natuur aanwezig is en hoe hij dit kan gebruiken voor zijn profijt. Ten gevolge hiervan haalt hij meer dan ooit mineralen uit de natuur om hen te verwerken tot producten die het leven makkelijker maken. Meestal, echter, vindt dit plaats middels processen die bodem, water en lucht ernstig vervuilen.

Op een gegeven moment hebben sommige mensen zich gerealiseerd dat de milieuvervuiling, als deze op de huidige wijze voortgaat, uiteindelijk het voortbestaan van de mensheid in gevaar kan brengen. Sindsdien hebben zij campagne gevoerd om het bewustzijn van dit probleem bij de mensen te vergroten. Het resultaat van deze ontwikkeling is dat milieuvervuiling tegenwoordig als één van de grootste problemen in de wereld wordt gezien. Overal ter wereld wordt het bediscussieerd en zelfs overheden houden zich hier nu actief mee bezig.

De grote vraag is wat er tegen milieuvervuiling gedaan kan of moet worden. Moeten voor bescherming van de natuur offers gemaakt worden, in de zin dat de mens iets van het profijt dat hij door gebruikmaking van de natuur tot stand heeft ge-

bracht, op moet geven? Dit is een zorg die veel mensen hebben. De kern van de milieu-problematiek is dan ook de vraag: "Hoe kan de mensheid het profijt dat hij uit de natuur haalt, behouden of zelfs vergroten; en tegelijkertijd de gezondheid van de natuur garanderen of zelfs verbeteren?".

Dit artikel zal onderzoeken of Islam een oplossing heeft voor deze kwestie.

De realiteit van het milieu-probleem

Volgens een rapport van het Zwitserse Groene Kruis en het Amerikaanse Blacksmith Institute is in de ontwikkelingslanden 23% van alle sterfgevallen het gevolg van vervuiling. Meer dan 80% van alle ziektegevallen in deze landen is ook in meer of mindere mate een resultaat van vervuiling. Wereldwijd is vervuiling van de natuur verantwoordelijk voor 33% van alle ziektes onder kinderen en 20% van alle gevallen van kanker. De 3.000 meest vervuilde gebieden in de wereld vormen een directe bedreiging voor het leven van 200 miljoen mensen, wat betekent dat op wereldwijde schaal vervuiling van de natuur een groter gevaar voor de volksgezondheid is dan bijvoorbeeld malaria.¹

De meest vervuilde plaatsen op aarde tonen aan dat milieuvervuiling werkelijk een wereldwijd probleem is. Agbogbloshi in Ghana is één van deze plaatsen.

De tien meest vervuilde plekken op aarde

Van over heel de wereld, maar in het bijzonder vanuit Amerika en Europa, worden oude computers, koelkasten en andere elektronische apparatuur naar Agbogbloshi in Ghana gestuurd om verwerkt te worden tot afval. De reden dat de Agbogbloshi stortplaats van over heel de wereld zogenoemd e-afval ontvangt, is omdat dumpen in Ghana goedkoper is dan verwerking van het afval in het land waar het vandaan komt. Velen van deze apparaten bevatten chemische stoffen en zware metalen die zeer schadelijk zijn voor de menselijke gezondheid. In Agbogbloshi vindt de verwerking van de apparaten in open lucht plaats. De mensen die deze verwerking doen, doen dit zonder beschermende kleding. De verwerking zorgt er verder voor dat veel van de chemische stoffen in de atmosfeer en het water-systeem terecht komen, waardoor zeker 40.000 maar misschien wel 250.000 mensen in de omgeving van de stortplaats erdoor bedreigd worden.

Een andere van de meest vervuilde plaatsen op aarde is Hazaribagh, Bangladesj, waar op grote schaal leer wordt gemaakt voor kleding die uiteindelijk op westerse markten verkocht wordt. De processen die hiervoor gebruikt worden, gebruiken grote hoeveelheden chemicaliën. Iedere dag wordt 22.000 m³ van deze chemicaliën geloost in de rivier die door Hazaribagh loopt, waaronder kanker veroorzakende chemicaliën. De omstreeks 185.000 mensen van de stad hebben ten gevolge hiervan met ernstige gezondheidsproblemen te kampen. Het afval dat de leerproductie in Hazaribagh voortbrengt, vervuult ook de ondergrondse watervoorraden van Bangladesj. De mensen van de hoofdstad van Bangladesj, Dhaka, worden hierdoor beïnvloed omdat 95% van hen grondwater oppompt om te drinken en te wassen. In Dhaka wonen 18 miljoen mensen.

In het gebied van de Citaroem rivier in de omgeving van Bandoeng, Indonesië, wonen omstreeks 9 miljoen mensen. Het gebied is ook de voornaamste bron van water voor de hoofdstad van Indonesië, Jakarta, waar een verdere 17 miljoen mensen wonen. Bandoeng heeft ten gevolge van globalisering van de wereldeconomie een sterke industriële ontwikkeling doorgemaakt. In Bandoeng wordt kleding gemaakt voor al de beroemde kledingmerken in de wereld. Deze kleding wordt vanuit Bandoeng naar al de grote kledingmarkten in de wereld – Amerika,

De Citaroem rivier in de omgeving van Bandoeng, Indonesië

Europa, China, Japan en Korea – geëxporteerd. De industrie heeft de Citaroem rivier ernstig vervuild, tot het punt dat het water gevaarlijk is om mee in contact te komen. Desondanks wordt het water door miljoenen mensen gebruikt. Het water van de Citaroem rivier wordt ook gebruikt voor irrigatie. Omstreeks 5% van de Indonesische rijst-productie komt van land geïrrigeerd door de Citaroem rivier.

Nigeria is één van de belangrijkste leveranciers van olie voor de Verenigde Staten. Door bedrijven als SHELL (Groot-Brittannië / Nederland) en ExxonMobil (Verenigde Staten) worden dagelijks omstreeks 2 miljoen vaten olie geproduceerd in de Nigeriaanse Niger rivier delta. Hierbij komen op jaarbasis omstreeks 240.000 vaten olie in de natuur terecht – dat is 38 miljoen liter. Omdat dit al vele jaren plaatsvindt zijn grote delen van Niger rivier delta volstrekt onbewoonbaar geworden. Het land is zo vervuild dat er geen planten meer groeien en het water is zo vervuild dat al de vissen gestorven zijn.

De Niger rivier delta in Nigeria

De vervuiling op de meest vervuilde plaatsen van de wereld toont aan dat de milieu-problematiek daadwerkelijk een wereldwijd probleem is. De vervuiling in Agbogblosi, Hazaribagh, Bandoeng en de Niger rivier delta is niet het resultaat van specifieke lokale omstandigheden, maar van de rol die deze plaatsen spelen in de wereldeconomie. Alhoewel de vervuiling op deze plaatsen de Verenigde Staten en Europa niet raakt, ligt een deel van de verantwoordelijkheid voor deze vervuiling wel bij de Verenigde Staten en Europa.

China is een ander voorbeeld. Het land is tijdens de afgelopen vier decennia verworpen tot de “fabriek voor de rest van de wereld”. Tijdens deze periode hebben vele bedrijven in de Verenigde Staten en Europa hun lokale vestigingen gesloten en hun productie verplaatst naar China om te profiteren van de lage lonen daar. Ten gevolge hiervan is ook een groot deel van de vervuiling die deze industrieën veroorzaakten in de Verenigde Staten en Europa naar China verhuist. Hierdoor is China, gemeten naar totale uitstoot van giftige stoffen naar bodem, water en lucht, tegenwoordig het meest vervuilde land in de wereld. De komst van industrie naar China heeft de lucht zo erg vervuild dat van de 560 miljoen die in één van de grote Chinese steden wonen slechts 1% gezonde lucht ademt. Een verdere 500 miljoen Chinezen heeft geen toegang meer tot gezond drinkwater omdat rivieren als vuilstort worden gebruikt door fabrieken. Kanker is hierdoor de doodsveroorzaker nummer één geworden in China.²

Tijdens de 19e eeuw was de situatie in de grote steden van de Verenigde Staten en Europa net zoals China nu is. In december 1952 stierven in Londen 4.000 mensen en werden 100.000 mensen ziek omdat een giftige wolk boven de stad bleef hangen.³ Ten gevolge van strengere wetgeving en de verplaatsing van vele vervuilende industrieën naar ontwikkelingslanden zoals China is de situatie in het rijke westen veel beter geworden. Maar nog altijd eindigt in de Verenigde Staten jaarlijks 1.200 miljard gallon (4.200 miljard liter) vervuild water in rivieren, meren en kanalen en dumpen bedrijven 3 miljoen ton gevaarlijke chemische stoffen in bodem, water en lucht. Hierdoor is 46% van alle Amerikaanse meren zo vervuild dat vissen en watersport onmogelijk zijn geworden.⁴

De kapitalistische visie op het milieuprobleem: oplossing of oorzaak?

De oplossing die de leidende kapitalistische staten hebben aangedragen voor het probleem van broeikasgassen geeft inzicht in hoe het kapitalisme het milieuprobleem denkt te kunnen oplossen.

Het zogenoemde Kyoto-protocol⁵ dat werd opgesteld in 1997 stelde voor om tussen 2005 en 2012 de wereldwijde uitstoot van broeikasgassen met 5,2% te verminderen ten opzichte van het niveau van 1990. Het protocol werd ondertekend door alle landen van de wereld, met uitzondering van Amerika, Canada en Andorra. Naast deze doelstelling kwamen de landen die het Kyoto-protocol ondertekend hebben ook een mechanisme overeen om deze doelstelling te realiseren. Ieder land moest ieder jaar de maximaal toegestane uitstoot van broeikasgassen verdelen over de bedrijven in haar land die broeikasgassen uitstoten. Al de bedrijven kregen dus een recht tot uitstoot van een bepaalde hoeveelheid broeikasgassen, maar dit recht was in de meeste gevallen minder dan wat het bedrijf gewoon was uit te stoten (omdat het recht gebaseerd was op de situatie van 1990, minus 5,2%). Om bedrijven te motiveren hun uitstoot van broeikasgassen daadwerkelijk te verlagen, werd er een markt opgezet voor de verhandeling van deze rechten. Als een bedrijf zijn daadwerkelijke uitstoot wist te verlagen tot onder zijn recht, dan mocht hij zijn overschot aan rechten verkopen op de markt. Bedrijven die niet in staat waren hun uitstoot te beperken tot hun recht, moesten deze rechten dan opkopen. Wie aan het einde van het jaar niet evenveel rechten als daadwerkelijke uitstoot had, door uitstoot te verminderen of door extra rechten te kopen, zou een boete krijgen. Dit mechanisme gaf dus een financiële beloning aan bedrijven die hun best deden de uitstoot van broeikasgassen te verminderen, en een financiële straf voor bedrijven die dit niet deden of niet in staat waren dit te doen. Door deze financiële consequenties in te bouwen hoopte het protocol de industrieën rond te wereld te kunnen motiveren de uiteindelijke doelstelling te realiseren.

Het Kyoto-protocol maakt in feite duidelijk hoe het kapitalisme naar het milieu en het milieuprobleem kijkt:

- Uit het feit dat bedrijven een recht tot vervuilen wordt gegeven, blijkt dat het kapitalisme geen fundamenteel bezwaar heeft tegen milieuvervuiling.

- Het milieu heeft dus geen fundamenteel recht om beschermd te worden. Integendeel, zij mag van het kapitalisme zelfs vervuild worden. De natuur wordt door het kapitalisme dus niet gezien als een belanghebbende.

- De industrie heeft geen morele plicht om de natuur te beschermen. De industrie moet zich concentreren op de winst.

Een analyse van de filosofie achter het kapitalisme verklaart hoe het kapitalisme tot deze voor het milieu desastreuze visie is gekomen.

Volgens de filosofie achter het kapitalisme wordt de mens voortgedreven in zijn leven door een verlangen naar consumptie van materie. Gelukzaligheid wordt door de filosofie achter het kapitalisme gedefinieerd als fysiek genot en des te groter het fysieke genot, des te groter de gelukzaligheid van de mens. Door deze ideeën wordt de mens aangespoord om primair individualistisch te zijn. Want zijn gelukzaligheid is in zijn fysiek genot. De mens wordt door het kapitalisme dus niet aangespoord om het welzijn van anderen, waaronder het milieu, belangrijk te achten.

In de economie leiden de filosofische ideeën van het kapitalisme over de mens en gelukzaligheid tot het idee dat groei van de productie het allerbelangrijkste is. Als de gelukzaligheid van de mens afhankelijk is van de hoeveelheid fysiek genot, dan moeten zo veel mogelijk materiële middelen voortgebracht worden om de gelukzaligheid van de mens zo groot mogelijk te kunnen laten zijn. Verbetering van de gelukzaligheid van de mens vereist volgens deze visie groei van de productie en dat is waarom de kapitalisten willen dat ondernemingen zich concentreren op winstmaximalisatie. Ten gevolge hiervan heeft het kapitalisme een natuurlijke afkeer voor alles dat productie en de groei van productie bemoeilijkt.

Dit is waarom in de kapitalistische wereld de economische vooruitgang hand-in-hand is gegaan – en gaat! – met vervuiling van het milieu. Het milieu

In de economie leiden de filosofische ideeën van het kapitalisme over de mens en gelukzaligheid tot het idee dat groei van de productie het allerbelangrijkste is. Als de gelukzaligheid van de mens afhankelijk is van de hoeveelheid fysiek genot, dan moeten zo veel mogelijk materiële middelen voortgebracht worden om de gelukzaligheid van de mens zo groot mogelijk te kunnen laten zijn.

speelt in de visie van de kapitalisten geen rol in gelukzaligheid en zorgen voor het milieu bemoeilijkt de productie. De reden dat Amerika en Canada het weigerden het Kyoto-protocol te ondertekenen was een indicatie hiervan. Beide landen vreesden dat het beperken van de uitstoot van broeikasgassen hun economieën zou schaden.

De oplossing van Islam voor het milieuprobleem

Islam is meer dan een religie die enkel de relatie tussen de mens en diens Schepper ordent. Islam is een complete ordening van het leven van de mens die al de menselijke relaties ordent, zowel de relatie van de mens met zijn Schepper als de relatie van de mens met al het andere, inclusief het milieu.

De Islamitische ordening van de relatie tussen de mens en het milieu resulteert uit een unieke visie op de mens en het milieu. Deze visie is gebaseerd op de Islamitische ‘aqieda welke zegt dat alles in het universum is geschapen door Allah (swt):

وَهُوَ الَّذِي بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ
وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ

“En Hij is het die de schepping doet beginnen, en haar dan

terug doet keren, en dat is eenvoudig voor Hem.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera 30, vers 27)

Allah (swt) zegt dat Hij (swt) de aarde heeft geschapen als verblijfplaats voor de mens:

أَمَّنْ جَعَلَ الْأَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَالَهَا أَنْهَارًا وَجَعَلَ
لَهَا رَوَاسِي وَيَجْعَلُ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا إِنَّهُ مَعَ
اللَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

“En wie maakte de aarde tot verblijfplaats, en maakte er rivieren in die stromen, en maakte er bergen op die hecht zijn, en maakte een dam tussen beide zeeën? Is er een God naast Allah? Neen, de meesten hunner (willen) het niet weten.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera An Naml 27, vers 61)

الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَجَعَلَ لَكُمْ فِيهَا
سُبُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

“Degene die de aarde voor u als wieg heeft gemaakt, en uw wegen daarop (aangaf), opdat gij de goede weg moogt volgen.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Az Zoechroef 43, vers 10)

Allah (swt) zegt ook dat alles op aarde is geschapen als voorziening voor de mens:

هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ
اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ وَهُوَ
بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

“Hij is het, Die alles, wat op aarde is, voor u schiep: daarna wendde Hij Zich tot de hemel en vervolmaakte deze tot zeven hemelen, want Hij heeft kennis van alle dingen.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Baqara 2, vers 29)

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ
السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ
وَسَخَّرَ لَكُمُ الْفُلُوكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ
وَسَخَّرَ لَكُمْ الْأَنْهَارَ وَسَخَّرَ لَكُمْ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ
دَائِبِينَ وَسَخَّرَ لَكُمْ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَعَاتَاكُمْ مِنْ كُلِّ
مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِنْ تَعَدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ

الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ

“Allah is Hij, Die de hemelen en de aarde schiep en water uit die wolken doet nederkomen en er vruchten voor uw onderhoud mee voortbrengt en Hij heeft de schepen in uw dienst gesteld, opdat zij door Zijn gebod over de zee mogen varen en Hij heeft de rivieren eveneens in uw dienst gesteld. En Hij heeft ook de zon en de maan, die beiden hun werk voortdurend verrichten alsmede de nacht en de dag in uw dienst gesteld. n Hij gaf u al hetgeen gij van Hem vraagt en als gij de gunsten van Allah telt, zult gij ze stellig niet kunnen opsommen. Voorwaar, de mens is zeer onrechtvaardig, zeer ondankebaar.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Ibrahim 14, vers 32 – 34)

De mens is door Allah (swt) ook de autoriteit gegeven op aarde:

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ
خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا
وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ
لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ

“En toen uw Heer tot de engelen zeide: Ik wil een stede-bouder op aarde plaatsen’, zeiden zij: ‘Wilt Gij er iemand plaatsen die er onheil zal stichten en bloed zal vergieten, terwijl wij U verheerlijken met de lof die U toekomt en Uw Heiligheid prijzen’, antwoordde Hij: Ik weet wat gij niet weet.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Baqara 2, vers 30)

Echter, de mens is door Allah (swt) niet vrij gelaten om te doen en laten wat hij wil op aarde. Hem is niet de soevereiniteit gegeven, enkel de autoriteit. De reden hiervoor is dat als de mens mag doen en laten op aarde wat hij wil, dat dan de natuurlijke orde op aarde onherroepelijk verstoord zou worden. Want de mens zou ordenen naar zijn eigenbelang, op basis van wat hij denkt te weten betreffende zijn eigenbelang en de mens weet maar weinig:

بَلِ اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمَنْ
يَهْدِي مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ

“Integendeel. De kwaaddoeners volgen hun eigen verlangens, zonder kennis.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Ar Roem 30, vers 29)

Dit, het najagen van eigenbelang op basis van onwetendheid, is een recept voor ellende. Het kan niet anders dan tot ellende leiden, niet alleen voor de mens zelf maar ook voor alles dat in relatie staat tot de mens, zoals het milieu:

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا كَمَا ءَامَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ
كَمَا ءَامَنَ السُّفَهَاءُ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَكِن
لَّا يَعْلَمُونَ

“Wanneer hun wordt gezegd: ‘Richt geen onheil op aarde aan’, dan zeggen zij: ‘Wij zijn slechts vredestitelers’. Pas op! Voorzeker zij zijn het die onheil stichten, doch zij beseffen het niet.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Baqara 2, vers 13)

وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

“En wie niet oordelen volgens hetgeen nedergezonden is, zij zijn de kwaaddoeners!” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Maida 5, vers 45)

Dit is precies wat men nu in de wereld ziet gebeuren sinds dat het kapitalisme, dat aan de mens het recht tot wetgeven geeft, over de wereld regeert. In de visie van Islam moet de mens zich onderwerpen aan de wetten geopenbaard door Allah (swt). De autoriteit op aarde moet dus ordenen volgens de Islamitische wet:

وَأَنزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ
مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيِّمًا عَلَيْهِ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا
أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ

“En Wij hebben u het Boek (de Koran) met de waarheid geopenbaard vervullende hetgeen daarvoor in het Boek (de Bijbel) was (verkondigd) en als bewaker daarover. Richt daarom tussen hen naar hetgeen Allah heeft geopenbaard en volg hun boze neigingen niet tegen de waarheid die tot u is gekomen.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Maida 5, vers 48)

Specifiek voor wat betreft de ordening van de relatie tussen de mens en het milieu, herinnert Allah (swt) de mens eraan dat hem de beschikking is gegeven over een aarde waar een perfecte natuurlijke ordening op aangebracht was:

وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا

“En schept geen wanorde op aarde, na haar ordening” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Araaf 7, vers 56)

وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنبَتْنَا فِيهَا
مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَّوْزُونٍ

“En Wij hebben de aarde uitgespreid, er hechte bergen op
..... Januari - Maart 2014 / Jaargang 14 Nr. 55

geplaatst en *Wij doen er allerlei noodzakelijke dingen in de juiste maat op groeien.*” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Hidjr 15, vers 19)

En dat Hij (swt) het verstoren van deze orde en het schaden van het milieu als een afzichtelijke misdaad beschouwt:

وَمِنَ النَّاسِ مَن يُعْجِبُ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهُ عَلَى مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ وَإِذَا تَوَلَّى سَعَى فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ وَلَيْسَ الْمِهَادُ

“En onder de mensen is iemand, niens spreken over dit leven u zou behagen en hij stelt Allah tot getuige voor wat in zijn hart is en toch is hij de meest twistzieke. Wanneer hij gezag heeft, gaat hij in het land rond, om er wanorde te stichten en de oogst en het nageslacht (van de mens) te vernietigen, maar Allah houdt niet van wanorde. En wanneer er tegen hem wordt gezegd: ‘Vrees Allah’, dan spoort de trots hem aan tot verdere zonde. Daarom is de hel goed genoeg voor hem en voorzeker, deze is een knade rustplaats.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Baqara 2, vers 204 – 206)

Dit alles tezamen maakt de visie van Islam op het milieu duidelijk. Islam heeft de mens rechten gegeven, maar ook het milieu. Het milieu is met een perfecte natuurlijke ordening geschapen en heeft het recht om deze staat te blijven. De mens, als autoriteit op aarde, moet zorgen dat deze ordening in stand blijft en hij heeft niet het recht om zijn belangen een grotere waarde toe te kennen dan de belangen van het milieu.

Deze Islamitische visie op het milieu maakt de mens dus tot iemand die bezorgd is om het milieu. Iemand die zoekt naar balans tussen zijn belangen en de belangen van het milieu. Iemand die onderzoekt en studeert om te leren hoe hij het milieu kan gebruiken zonder het te verstoren. Dit grijpt de huidige milieuproblematiek bij de bron aan, want de bron van deze problematiek is dat de kapitalistische mens zijn belangen groter acht dan de belangen van het milieu en dus dat hij het milieu mag gebruiken zoals hij wil en dat hij het milieu niet hoeft te respecteren, enzovoorts, enzovoorts. Islam is dus een daadwerkelijke oplossing voor het milieuprobleem.

De zorg voor het water in de Islamitische Staat Al Khilafa

De Profeet van Islam (saw) paseerde eens een man die de rituele wassing voor het gebed aan het verichten was. Hij (saw) zei tegen hem: “Wat is deze verspilling?”. De man zei: “Kan er verspilling zijn bij de rituele wassing voor het gebed?”. De Profeet van Islam (saw) antwoordde: **“Jawel, zelfs al zat je naast een stromende rivier.”** (Ibn Maadja).

De Profeet van Islam (saw) heeft ook gezegd: **“Vermijd de drie handelingen die leiden tot vervloeking door de mens: poepen in de bronnen van water, op wegen, en in de schaduw.”** (Abu Dawoed, Ibn Maadja).

De regels die hieruit resulteren zijn dat verspilling van water en vervuiling van water niet toegestaan zijn.

De zorg voor de dieren in de Islamitische Staat Al Khilafa

De Profeet van Islam (saw) heeft gezegd: **“Er was eens een man onderweg, en hij had hele erge dorst. Hij vond een waterput en klom erin. Hij dronk van het water en klom eruit. Er hing een hond rond (bij de waterput) die zoveel dorst had dat hij modder at. De man zei: ‘Deze hond heeft net zoveel dorst als ik had’. Dus ging hij naar beneden in de waterput, vulde zijn schoen met water en liet de hond hieruit drinken. Allah (swt) dankte hem en vergaf hem.”** (Boechari).

De Profeet van Islam (saw) heeft gezegd: **“Er is een vrouw vervloekt tot de Hel vanwege een kat, die zij vastgebonden had. Ze gaf de kat niets te eten en ze liet het dier ook niet vrij om eten te zoeken onder de insecten en de andere dieren van deze aarde, totdat het (de kat) stierf.”** (Boechari).

De Profeet van Islam (saw) heeft gezegd: **“Wie een sperwer doodt, of iets groter dan dat, zonder een geldige reden, Allah (swt) zal hem hiervoor ter verantwoording roepen op de Dag des Oordeels.”** De mensen vroegen: **“O Boodschapper van Allah (saw), wat is een geldige reden?”**. Hij (saw) antwoordde: **“Dat hij doodt om op te**

eten, niet enkel om het hoofd af te hakken en dan weg te gooien.” (An Nasaa’i).

De regel die hieruit resulteert, is dat het doden van dieren zonder geldige reden, zoals eten, niet toegestaan is.

De zorg voor de omgeving in de Islamitische Staat Al Khilafa

De Profeet van Islam (saw) heeft betreffende oorlogvoeren gezegd: **“Gaat voort in Naam van Allah (swt) ... en kap geen bomen om, behalve de bomen die jullie weerhouden van vechten of die een horde zijn tussen jullie zelf en de polytheïsten (de vijand).”** (Al Bayhaqi).

De regel die hieruit resulteert is dat de leefomgeving van de mensen niet beschadigd mag worden.

Industrie en het milieu in de Islamitische Staat Al Khilafa

De Profeet van Islam (saw) heeft ook gezegd: **“Geen schade en geen schade toebrengen.”** (Ad Daaraqoetni). De betekenis hiervan is dat de zaken die leiden tot verspilling van water, vervuiling van water, het doden van dieren zonder geldige reden, of het beschadigen van de leefomgeving van de mensen, ook allemaal verboden zijn door Islam.

De implicatie hiervan is dat de manier waarop de industrie functioneert in de Islamitische Staat Al Khilafa volledig anders zal zijn dan wat men in het kapitalisme gewend is. In de Islamitische Staat Al Khilafa zullen industrieën hun afvalwater niet mogen dumpen in rivieren, kanalen, meeren of de atmosfeer. De winning van natuurlijke mineralen zal niet mogen als dit de omgeving verwoest of vergiftigt. Het vangen van vissen zal niet mogen als dit op een manier gebeurt die ook andere zeedieren dood.

De Islamitische Staat Al Khilafa zal zich niet interesseren voor de financiële kosten die dit voor de economie meebrengt, ofwel in de vorm van investeringen om genoemde schade te voorkomen, ofwel in gemiste mogelijkheden voor de economische groei. Zoals is uiteengezet hierboven, voor Islam is bescherming van het milieu namelijk een principe.

En bij principiële kwesties tellen winst en verlies niet als argument.

¹“2013 rapport”, Zwitserse Groene Kruis en het Amerikaanse Blacksmith Institute, www.worstpolluted.org/docs/TopTenThreats2013.pdf

²http://en.wikipedia.org/wiki/Pollution_in_China

³http://en.wikipedia.org/wiki/Great_Smog

⁴http://en.wikipedia.org/wiki/Kyoto_Protocol

Divers

EEN KRITIEK OP BUITENLANDSE INVESTERINGEN ALS ONTWIKKELINGS

STRATEGIE

Vanuit een economisch perspectief kan de wereld opgedeeld worden in ontwikkelde en ontwikkelingslanden.

In ontwikkelde landen is industrialisering reeds een feit. De bevolkingen van deze landen hebben hierdoor de mogelijkheid gekregen om banen met inkomens te vinden die hen in staat stellen om in relatieve luxe te leven. Ontwikkelingslanden, daarentegen, moeten (het grootste deel van) dit proces van industrialisering nog doorlopen. De meeste mensen in deze landen hebben daarom geen toegang tot de banen die het relatief luxe leven, dat de norm is in ontwikkelde landen, mogelijk maken. In ontwikkelingslanden is armoede derhalve de norm.

Omdat de uitgangssituatie van beide typen van landen verschilt, verschilt gewoonlijk ook het economisch beleid dat zij voeren. In de meeste ontwikkelde landen is het economisch beleid gebaseerd op een wens tot doorontwikkeling van de geïndustrialiseerde economie naar een “kenniseconomie”. Dit is een economie waarin industrieën die gebaseerd zijn op de meest hoogstaande technologische en wetenschappelijke kennis meer voorkomen dan de ouderwetse basisindustrieën zoals de fabricage van kleding en laag-technologische machines en apparaten. In de meeste ontwikkelingslanden is het economisch beleid gericht op het overnemen van deze basisindustrieën waar de ontwikkelde landen geen tot weinig interesse meer in hebben.

Specifiek voor wat betreft het economisch beleid van ontwikkelingslanden, hierin is gewoonlijk een bijzondere rol weggelegd voor buitenlandse investeringen. Bijna al de ontwikkelingslanden hebben een strategie om investeringen in hun economieën aantrekkelijk te maken voor buitenlandse ondernemers, gewoonlijk uit de ontwikkelde landen. Deze strategie is zozeer de standaard geworden dat de ontwikkelingslanden tegenwoordig elkaar concurreren in deze zaak. Ieder van hen probeert zich meer dan de andere ontwikkelingslanden interessant te maken voor buitenlandse ondernemers. De vraag is echter hoe correct deze strategie voor ontwikkeling is.

De theorie achter buitenlandse investeringen

Het is niet eenvoudig om een proces van industrialisering op gang te brengen. Het vereist significante uitgaven aan infrastructuur (wegen, havens, gebouwen, ICT, enzovoorts) en de import van machines. De overheden, bedrijven en burgers van ontwikkelingslanden hebben hier gewoonlijk de middelen niet voor.

De kapitalistische economische theorie raadt ontwikkelingslanden af om te proberen dit proces van transformatie te realiseren zonder buitenlandse hulp. Het zou van de overheid, bedrijven en burgers grote spaarzaamheid vereisen, over langere tijd, omdat het ontwikkelingsland enkel zo de middelen bijeen zou kunnen brengen voor de benodigde investeringen. Het zou de mensen van het ontwikkelingsland dus lang in hun situatie van ar-

moede houden. Bovendien, zegt de kapitalistische economische theorie, zou het de armoede tijdelijk verergeren. Om het sparen mogelijk te maken zouden de overheid, bedrijven en burgers van het ontwikkelingsland namelijk hun consumptie van goederen en diensten moeten verminderen. Hierdoor zou de economische bedrijvigheid in het ontwikkelingsland nog verder verminderen waardoor veel van de reeds schaarse banen in het land verloren zouden gaan.

Het alternatieve plan voor het op gang brengen van industrialisering dat de kapitalistische economen voorstellen, is om buitenlandse investeerders zover te krijgen de hiervoor noodzakelijke investeringen te financieren. Met buitenlandse investeerders zou een ontwikkelingsland namelijk niet hoeven te sparen om de voor industrialisering noodzakelijke investeringen te kunnen doen. De industrialisering zou dan dus sneller plaats kunnen vinden en geen opoffering van de overheid, bedrijven en burgers van het ontwikkelingsland vereisen. Volgens de kapitalistische economische theorie is het ook mogelijk voor ontwikkelingslanden om buitenlandse investeerders aan te trekken omdat de lonen in ontwikkelingslanden veel lager zijn dan in de ontwikkelde landen. Ondernemers uit ontwikkelde landen zouden dus meer winst kunnen maken als zij hun fabrieken zouden verplaatsen naar een ontwikkelingsland en dit gegeven alleen al maakt hen van nature geïntereiseerd in en bereid tot het (deels) financieren van de industrialisering.

Een kritiek op directe buitenlandse investeringen in de export sector

Men spreekt van directe buitenlandse investering wanneer een buitenlandse ondernemer in een ontwikkelingsland een bedrijf start, of een bestaand bedrijf koopt en met zijn eigen geld verder ontwikkelt. Het kenmerk van directe buitenlandse investeringen is dus dat de buitenlandse ondernemer (deels) eigenaar wordt van een onderneming in het ontwikkelingsland.

Directe buitenlandse investeringen stellen een ontwikkelingsland inderdaad in staat om sneller te ontwikkelen dan met zelf-financiering van de industrialisering mogelijk zou zijn. En dat is positief.

De schaduwzijde van directe buitenlandse investeringen is dat ten minste een deel van de winst die door de investering tot stand worden gebracht, gedeeld zullen moeten worden met de buitenlandse investeerder. Deze repatriëert zijn deel van de winst gewoonlijk naar het land waar hij vandaan komt. Afhankelijk van hoeveel kapitaal de buitenlandse investeerder in heeft gebracht in de onderneming kan het zelfs zo zijn dat al de winst naar hem gaat en dus dat al de winst vanuit het ontwikkelingsland overgemaakt wordt naar het thuisland van de buitenlandse investeerder. Bij directe buitenlandse investeringen zal het ontwikkelingsland dus slechts van een deel van de winst uit de investering kunnen genieten, terwijl in het geval van zelf-financiering de winst volledig ter beschikking zal staan van het ontwikkelingsland.

Zolang de onderneming die door directe buitenlandse investeringen is opgezet zich richt op export uit het ontwikkelingsland heeft dit geen directe negatieve consequenties voor het ontwikkelingsland. In dit geval is het netto resultaat voor het ontwikkelingsland zelfs positief als de onderneming volledig in handen is van buitenlandse investeerders en de winst op de export dus volledig naar het thuisland van de buitenlandse investeerders gaat. Deze onderneming verkoopt haar producten immers buiten het ontwikkelingsland en neemt dus geen geld van de burgers van het ontwikkelingsland. De onderneming gebruikt echter wel arbeiders, grondstoffen, onder-aannemers, enzovoorts, uit het ontwikkelingsland om haar producten te maken, waarvoor het de burgers van het ontwikkelingsland moet betalen.

Op de langere termijn kent deze situatie van een door directe buitenlandse investeringen opgezette onderneming voor export echter wel negatieve consequenties voor het ontwikkelingsland. Investeerders met interesse in ontwikkelingslanden zoeken gewoonlijk naar goedkope arbeidskrachten voor basisindustrieën zoals de fabricage van kleding en laag-technologische machines en apparaten. Hun belang is dus het laag houden van de lonen in het ontwikkelingsland en daarom is het resultaat van directe buitenlandse investeringen in ontwikkelingslanden meestal 'veel werk maar weinig salaris' voor de burgers van het ontwikkelingsland. Voor het ontwikkelingsland is het daarom be-

langrijk dat de basisindustrie zich doorontwikkelt naar meer hoogstaande industrie, omdat in meer hoogstaande industrieën gewoonlijk hogere salarissen worden betaald. Bovendien, doorontwikkeling van de economie van het ontwikkelingsland maakt het ontwikkelingsland minder afhankelijk van de ontwikkelde landen voor wat betreft hoogtechnologische producten. In plaats van geld uit te geven aan de import van dergelijke producten uit de ontwikkelde landen kan het ontwikkelingsland deze producten dan bij lokale bedrijven kopen en dus lokale bedrijven en banen ondersteunen in plaats van bedrijven en banen in de ontwikkelde landen. De buitenlandse investeerders hebben echter geen interesse in het doorontwikkelen van de met hun geld opgezette basisindustrie naar meer hoogstaande industrie. Hoogstaande industrieën opzetten kunnen ze ook wel in hun thuisland en dat ze naar het ontwikkelingsland zijn gekomen was vanwege de mogelijkheden daar voor basisindustrie. Buitenlandse investeerders ondersteunen de door het ontwikkelingsland gewenste doorontwikkeling van de economie daarom niet. Zij werken deze eerder tegen. Zodra er in het ontwikkelingsland een oproep ontstaat tot verdere ontwikkeling, zodat lonen verhoogd kunnen worden, dreigen buitenlandse investeerders met het sluiten van hun fabrieken en verplaatsen van hun basisindustrie naar andere ontwikkelingslanden. Over langere periode werken buitenlandse investeringen dus als een rem op economische ontwikkelings in ontwikkelingslanden.

Daarom is het uiteindelijke resultaat van directe buitenlandse investeringen in ontwikkelingslanden meestal een initiële periode van sterke economische groei, die de burgers van het ontwikkelingsland aan laagbetaald werk helpt en hoop geeft voor de toekomst, waarna de economische ontwikkeling stopt en de burgers van het ontwikkelingsland teleurgesteld raken over het feit dat voor hen enkel laagbetaald werk beschikbaar is.

Een kritiek op directe buitenlandse investeringen buiten de export sector

Wanneer directe buitenlandse investeringen zich niet richten op export uit het ontwikkelingsland maar op de interne markt van het ontwikkelingsland, dan zijn zij niet enkel op lange termijn maar ook op korte termijn nadelig voor het ontwikke-

lingsland.

In deze situatie gaat er een geldstroom van de door directe buitenlandse investeringen opgezette onderneming naar de mensen uit het ontwikkelingsland, omdat de onderneming arbeiders, grondstoffen, onder-aannemers, enzovoorts, uit het ontwikkelingsland gebruikt om haar producten te maken. Maar er gaat in deze situatie ook een geldstroom van de mensen uit het ontwikkelingsland naar deze door directe buitenlandse investeringen opgezette onderneming, omdat deze onderneming haar producten verkoopt aan de mensen uit het ontwikkelingsland.

Als deze door directe buitenlandse investeringen opgezette onderneming winst maakt dan betekent dit dat er meer geld van de mensen uit het ontwikkelingsland naar de onderneming gaat dan dat de onderneming aan de mensen van het ontwikkelingsland geeft. Aangezien buitenlandse ondernemers hun winst terughalen naar hun thuisland is het netto resultaat van deze directe buitenlandse investeringen dus negatief voor het ontwikkelingsland, want er gaat meer geld het ontwikkelingsland uit dan dat er door de buitenlandse investering binnenkomt. Het ontwikkelingsland wordt door deze directe buitenlandse investering armer.

Een kritiek op indirecte buitenlandse investeringen

Men spreekt van indirecte buitenlandse investering

wanneer een buitenlandse ondernemer in een ontwikkelingsland door middel van rentedragende leningen geld beschikbaar maakt voor het opstarten of vergroten van bedrijven.

Vanuit puur economisch perspectief kunnen indirecte buitenlandse investeringen net zoals directe buitenlandse investeringen zowel positief als negatief zijn voor een ontwikkelingsland. Dit is afhankelijk van de manier waarop het geleende geld gebruikt wordt, hoeveel winst wordt gemaakt en hoeveel aan rente betaald moet worden. Als de investering uiteindelijk meer geld het ontwikkelingsland binnen doet komen dan naar buiten laat gaan (zoals bij een lening die voor investering in een op export geconcentreerde onderneming gebruikt wordt, waardoor grote winsten worden gerealiseerd en waarvoor maar weinig rente betaald hoeft te worden), dan heeft de indirecte investering een netto positief resultaat. Als dit niet het geval is (zoals bij een lening die voor investering in een op de lokale markt van het ontwikkelingsland geconcentreerde onderneming gebruikt wordt, waardoor kleine winsten worden gerealiseerd maar waarvoor veel rente betaald moet worden), dan is het netto resultaat negatief voor het ontwikkelingsland.

Indirecte buitenlandse investeringen hebben echter één voor het ontwikkelingsland sterk negatief strategisch gevolg. Het zorgt immers voor schulden voor lokale ondernemingen bij buitenlanders. Deze bedrijven zullen hun buitenlandse investeerders tevreden moeten houden, want als die op enig

moment hun geld opeisen dan gaat de lokale onderneming failliet. [1] Omdat de meeste indirecte buitenlandse investeringen gedaan worden in de munt van de buitenlanders, zal zelfs ook het ontwikkelingsland als geheel de buitenlanders tevreden moeten houden. Als namelijk een ontwikkelingsland leent in een buitenlandse munt, en de waarde van de munt van het ontwikkelingsland daalt, dan stijgt de waarde van de lening wanneer deze uitgedrukt is in de munt van het ontwikkelingsland. Dit zou het moeilijker maken om het geleende geld en de rente hierover terug te betalen. Om de waarde van haar munt stabiel te houden ten opzichte van de buitenlandse munt moet het ontwikkelingsland exporteren naar het land waarvan het geleend heeft. De buitenlanders zullen weten dat het ontwikkelingsland wel moet exporteren, en dus heel sterk staan in hun onderhandelingen met het ontwikkelingsland. Het ontwikkelingsland zal dus enkel tegen heel slechte voorwaarden de noodzakelijke exporten kunnen doen. Zo wordt de economie van het ontwikkelingsland door indirecte buitenlandse investeringen volkomen afhankelijk van het buitenland.

Een analyse van het Chinese success met buitenlandse investeringen

De spectaculaire opkomst van de economie van China is voor een groot deel gebaseerd op directe buitenlandse investeringen. Betekent dit dat directe buitenlandse investeringen toch goed zijn en niet slecht?

Het Chinese succesverhaal begint met een studie uitgevoerd door de Chinezen tijdens de jaren '70 van de vorige eeuw. De Chinese communistische partij realiseerde zich dat voor de snel groeiende Chinese bevolking banen nodig waren, omdat anders opstanden tegen het communistische bewind zouden kunnen uitbreken. De studie moest een oplossing voor dit probleem formuleren.

De adviezen van de studie werden in 1978 de pilaren van een nieuw economisch beleid, het zogeheten "Open Deuren"-beleid. Onder dit beleid richtte China Speciale Economische Zones (SEZ) op, waar buitenlandse ondernemers ondernemingen mochten oprichten. Dit was zeer interessant voor ondernemers in Amerika en Europa omdat

in China de loonkosten veel lager waren dan in hun thuislanden. Op deze manier wist China dus vele bedrijven aan te trekken en banen te scheppen voor miljoenen Chinezen.

Investeren in China werd echter niet helemaal vrijgelaten door de Chinezen. Buitenlandse ondernemers mochten alleen bedrijven opzetten in de SEZ's als ze beloofden technologische- en managementkennis te zullen delen met de Chinezen (waarna de Chinese regering er streng op na heeft gezien dat de investeerders hun belofte ook daadwerkelijk nakwamen).

Hier hebben de Chinezen veel van geleerd waardoor zij in staat zijn geweest hun economie zelfstandig door te ontwikkelen. China maakt nu niet enkel meer laag-technologische producten van slechte kwaliteit. Chinese bedrijven beconcurreren tegenwoordig westerse bedrijven in hoog-technologische industrieën als Informatie-technologie (Huawei), computers (Lenovo), mobiele telefoons (Foxconn), olie & aardgas productie (CNOOC) en defensie (de Chinese Precision Machinery Export-Import Corporation gaat raketten verkopen aan Turkije²).

De Chinezen hebben dus niet door directe buitenlandse investeringen hun economie opgebouwd. Ze hebben directe buitenlandse investeringen gebruikt om kennis te importeren en met deze kennis hebben ze vervolgens zelf hun industrie opgebouwd.³

¹Dit is wat de Aziatische Tijger Crisis van 1996, die de economieën van Thailand en Indonesië verwoeste en Maleisië en Zuid-Korea ernstig verzwakte, veroorzaakte.

²"The Chinese Model: Arm the World at a Discount", www.ibtimes.co.uk/chinese-arms-sale-discount-china-weapons-export-515511

³"Demystifying the Chinese economy", Justin Yifu Liu, <http://siteresources.worldbank.org/DEC/Resources/84797-1104785060319/598886-1104852366603/599473-1223731755312/Speech-on-Demystifying-the-Chinese-Economy.pdf>

Achtergrond

DE GESCHIEDENIS VAN DE RELATIES TUSSEN AMERIKA EN IRAN

TIE

De oorsprong van de relatie tussen Amerika en Iran

Perzië, zoals Iran aan het begin van de 20e eeuw bekend was, werd in 1918 militair bezet door Groot-Brittannië. In 1921, vervolgens, schoof Groot-Brittannië het hoofd van de Kosakken Brigade van het Iraanse leger, ene Reza Khan, naar voren om het land als Brits agent te besturen. Deze Reza Khan liet zichzelf in 1925 uitroepen tot “Sjah Reza Pahlavi van Perzië” en hij gaf Groot-Brittannië alles wat zij wilde in Iran, ondermeer de volledige controle over de Iraanse olievelden. Mede hierdoor werd Iraanse olie tijdens de jaren ‘20 en ‘30 van de 20e eeuw de belangrijkste bron van brandstof voor het Britse leger.¹

Nadat het Duitsland van Adolf Hitler in 1941 de Sovjet Unie binnenviel nam het belang van Iran in de geopolitiek verder toe. Tegenover een gemeenschappelijke vijand werden Groot-Brittannië en de Sovjet Unie partners en de kortste veilige route tussen beide landen op dat moment liep door Iran. Daarom vielen Groot-Brittannië en de Sovjet Unie op 25 augustus 1941 Iran binnen om het te bezetten. Sjah Reza Pahlavi werd vervolgens door Groot-Brittannië afgezet en vervangen door zijn zoon Mohammed Reza Pahlavi. In hun oorlog tegen Duitsland hadden de geallieerden behoefte aan een stabiel Iran en een nieuwe Sjah was beter in staat dit te realiseren dan een Sjah die door zijn volk

werd veracht vanwege zijn tirannie. De Britse hoop was verder dat een nieuwe Sjah uit de familie van de oude Sjah zou voorkomen dat de Britse hand achter de misdaden van de oude Sjah bekend zou worden.²

Toen Amerika in 1942 officieel betrokken raakte bij de Tweede Wereldoorlog stuurde het troepen naar Iran om de bevoorrading van de Sovjets door Iran te coördineren. De Amerikanen koesterden een diepe haat voor de familie Pahlavi omdat die de Amerikaanse oliemaatschappijen altijd uit Iran geweerd had. Desondanks gingen de Amerikanen in 1942 verschillende verdragen aan met Sjah Mohammed Reza Pahlavi omdat de oorlogsinspanning de samenwerking van vijanden vereiste. De Amerikanen hoopten door deze samenwerking ook hun invloed in Iran te kunnen vergroten, ten koste van de Sjah.³ De verdragen plaatsten het Iraanse leger, politie, de veiligheidsdienst ‘de Keizerlijke Gendarmerie’ en de publieke financiën van Iran feitelijk onder controle van Amerikaanse adviseurs. In een brief aan toenmalig Amerikaans president Franklin D. Roosevelt schreef Wallace Murray, adviseur van de Amerikaanse president voor Internationale betrekkingen, over de uitkomst van deze verdragen: “(...) Het is duidelijk dat wij binnenkort in een positie zullen verkeren waarin wij in feite Iran zullen besturen door een indrukwekkende groep van Amerikaanse adviseurs (...)”.⁴

Sjah Reza Pahlavi (links) en Sjah Mohammed Reza Pahlavi (rechts)

De Amerikaanse CIA had verschillende agenten gestationeerd in Iran en werkte om handlangers te vinden onder de Iraniërs. De Iraniër Dr. Taqi Nasr benaderde namens de CIA ondermeer kroonprins Abdoreza en generaal Ali Razmara. De Amerikanen leken success te hebben met generaal Razmara.

De Amerikaanse missie met verantwoordelijkheid voor organisatie van de Keizerlijke Gendarmerie opereerde onder de naam GENMISH. Kolonel Norman H. Schwarzkopf⁵ had de verantwoordelijkheid voor deze missie, het doel waarvan was om een Iraanse organisatie op te bouwen die veiligheid en stabiliteit in Iran kon garanderen zodat hier geen geallieerde troepen meer voor nodig zouden zijn. De Amerikanen maakten van de Keizerlijke Gendarmerie daarom een militaire organisatie. Na de Tweede Wereldoorlog bleef de relatie tussen de Iraanse Keizerlijke Gendarmerie en de Amerikanen. Deze werd in 1950 zelfs uitgebreid toen Amerika en Iran hun Gemeenschappelijk Verdedigings Pact overeenkwamen. De Keizerlijke Gendarmerie groeide onder dit verdrag van 35.000 man tot meer dan 70.000, waarvan de belangrijkste officieren hun opleiding in Amerika kregen. Deze Gendarmerie nam de volledige verantwoordelijkheid voor veiligheid en stabiliteit in omstreeks 80% van het land.⁶ Kolonel Schwarzkopf kreeg hierdoor grote invloed in Iran. De Gendarmerie viel onder de verantwoordelijkheid van het Iraanse ministerie van binnenlandse zaken waardoor Schwarzkopf ook invloed kon uitoefen op de Iraanse minister van binnenlandse zaken. En omdat de Gendarmerie het plateland van Iran controleerde had Schwarzkopf ook grote invloed op de traditionele stamhoofden in deze gebieden. In een telegram aan de Amerikaanse ambassadeur voor Iran, John C. Wiley, schreef Schwarzkopf dat 88 leden van het Iraanse parlement (Madjlis) gehoorzaam waren aan hem.⁷

Mossadeq, Amerika's agent in Iran

Na de Tweede Wereldoorlog probeerden de Britten hun controle over de Iraanse olie-industrie, door middel van de Anglo-Persian oliemaatschappij (later British Petroleum), te behouden. Anglo-Persian controleerde zowel productie, raffinage, als verkoop van de Iraanse olie. Tussen 1945 en 1950 verdiende Anglo-Persian meer dan 250 miljoen pond aan Iraanse olie terwijl Iran zelf slechts 90 miljoen pond verdiende – de Britse regering verdiende meer dan dit door haar belastingen op Anglo-Persian.⁸

Vanwege de Iraanse olie, maar ook vanwege de invloed die vanuit Iran uitgeoefend kan worden op de rest van het Midden-Oosten, werkten zowel de Sovjet Unie als Amerika om Iran over te nemen van Groot-Brittannië.

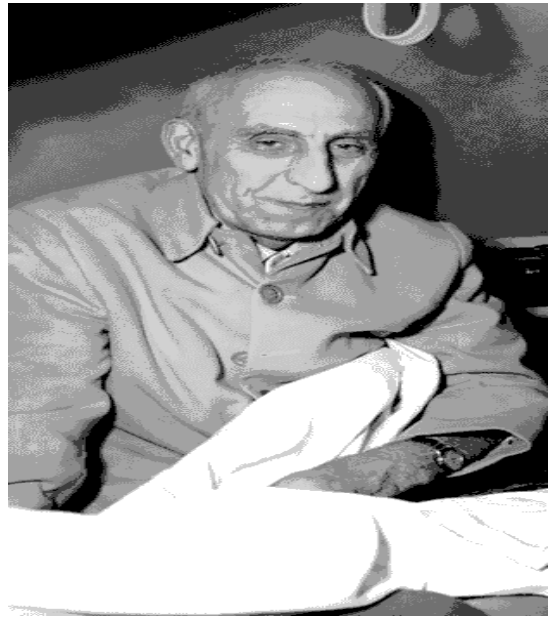
De Amerikaanse CIA had verschillende agenten gestationeerd in Iran en werkte om handlangers te vinden onder de Iraniërs. De Iraniër Dr. Taqi Nasr benaderde namens de CIA ondermeer kroonprins Abdoreza en generaal Ali Razmara. De Amerikanen leken success te hebben met generaal Razmara. Hij bood de Amerikaanse agent Dr. Taqi Nasr aan om minister van de economie te maken, een anti-corruptie campagne te beginnen om Britse agenten rondom de Sjah in de gevangenis te kunnen gooien, en de controle van Anglo-Persian over de Iraanse olie-industrie te breken, als de Amerikanen hem zouden helpen premier te worden in de regering van de Sjah, de hoogste positie in het land na de Sjah zelf. In 1950 kreeg de Amerikaanse ambassadeur in Iran, John C. Wiley, vanuit Washington de opdracht om de Sjah “dringend te adviseren” generaal Razmara aan te stellen als premier. Vanwege de Amerikaanse invloed in Iran op dat moment kon de Sjah niet veel anders dan gehoorzamen.⁹

Na zijn benoeming tot premier voerde Razmara onmiddellijk grote hervormingen door. Hij ontsloeg 400 hooggeplaatste ambtenaren en ondertekende het “Point Four” verdrag met Amerika, waardoor Amerika onder het mom van economische steun verdere invloed kon vergaren in Iran. In de kwestie van de Iraanse olie-industrie, echter, kwam Razmara zijn beloftes niet na. Hij ondertekende een overeenkomst met Anglo-Persian die de Britse controle over Iraanse olie in stand hield. Niet veel later werd

Generaal Razmara

De Madjlis, waar Schwarzkopf zoveel invloed had, dwong de Sjah toen om Mohammed Mossadeq tot nieuwe premier te benoemen. Mossadeq was tot 1919 een belangrijk politicus geweest in Iran. Omdat hij tegen de Britse invloed in Iran was, moest hij na de komst van de Britten echter vluchten naar Zwitserland. In 1921 probeerden Reza Khan en Groot-Brittannië hem terug te halen naar Iran om van zijn invloed in de samenleving gebruik te kunnen maken. Mossadeq ging op de uitnodiging in, maar in 1925 verzette hij zich zo sterk tegen de kroning van Reza Khan tot Sjah dat hij met pensioen werd gestuurd. [11] Mossadeq haatte Groot-Brittannië hiervoor. De Amerikanen kregen Mohammed Mossadeq zo in het oog want ze konden Mossadeq gebruiken om hun plannen voor Iran – het verwijderen van de Britse invloed in het Iraanse leger en de politiek en het openen van de Iraanse olieindustrie voor Amerikaanse ondernemingen – ten uitvoer brengen. Derhalve hielden de Amerikanen Mossadeq in de gaten. In 1944 rapporteerde de Amerikaanse consul in Teheran dat Mossadeq op dat moment “een zeer populair man (is) in Iran, en zijn woorden hebben grote invloed”.¹²

Mohammed Mossadeq

Na zijn benoeming tot premier was de eerste daad van Mossadeq dan ook om de Iraanse olie-industrie te nationaliseren. Dit leidde tot grote woede in Groot-Brittannië, maar de Amerikanen steunden Mossadeq. Groot-Brittannië benaderde Amerika met een plan voor militaire invasie van Iran om Mossadeq af te zetten maar de Amerikanen maakten duidelijk dat zij dit niet zouden tolereren. Amerika dwong Groot-Brittannië om met Mossadeq te onderhandelen. Dit weigerde Groot-Brittannië, echter. Ze organiseerde een embargo tegen Iraanse olie en begon een militaire coup tegen Mossadeq te organiseren. De Amerikanen waren niet blij met dit Britse initiatief. Het embargo tegen Iraanse olie bracht de wereldwijde olie-industrie in de war en de Sovjets zouden van de geplande Britse coup gebruik kunnen maken om een verdere coup te organiseren die een communist aan de macht zou brengen in Iran. Tegelijkertijd wilde Amerika niet dat Groot-Brittannië haar steun voor Amerika in de Koude Oorlog tegen de communisten zou verminderen, dus volledige Amerikaanse steun voor Mossadeq en druk op Groot-Brittannië was geen optie. Amerika begon daarom druk uit te oefenen op Mossadeq om hem te bewegen tot het vinden van een oplossing voor zijn conflict met Groot-Brittannië. Maar Mossadeq hield vast aan standpunten waarvan Amerika wist dat dezen onacceptabel zouden zijn voor Groot-Brittannië. Sommigen binnen de

Amerikaanse regering begonnen daarom Mossadeq te verdenken van communistische sympathieën en de CIA werd daarop de opdracht gegeven om een plan in werking te stellen dat Mossadeq uit zijn positie zou verdrijven. In 1953 zorgde CIA operatie “Ajax” ervoor dat Mossadeq werd afgezet en de Sjah al de macht in Iran terug in handen kreeg.¹³

Amerika en de Sjah

Sjah Mohammed Reza Pahlavi wist wie hij te danken had voor zijn macht. Hij zei tegen het hoofd van de CIA in Iran, Kermit Roosevelt Jr., dat hij zijn troon te danken had aan “God, mijn volk, mijn leger – en jullie”.¹⁴ De Amerikanen kregen vervolgens een nog grotere rol in Iran dan voorheen.

De CIA organiseerde voor de Sjah een veiligheidsdienst, de SAVAK, om de oppositie tegen de Sjah onder controle te brengen. Kolonel Schwarzkopf keerde hiervoor in 1955 terug naar Iran om de SAVAK van achter de schermen te leiden.¹⁵

Amerika zou het bewind van de Sjah ook financieren. Direct na de coup tegen Mossadeq gaf ze Iran \$68 miljoen, omstreeks één-derde van het bedrag dat de Iraanse schatkist was misgelopen door het Britse embargo tegen Iraanse olie. In de tien volgende jaren zou Iran een verdere \$300 miljoen lenen van Amerika waarmee de Sjah de economie van het land kon versterken. Tenslotte gaf Amerika de Sjah \$600 miljoen om zijn leger mee op te bouwen.¹⁶

Dit alles bracht de Sjah in zo’n comfortabele positie dat hij begon te dromen over een toekomst zonder Amerikaanse invloed in Iran. Hij begon plannen te maken om Iran een regionale macht te laten worden, oftewel een concurrent voor Amerika in het grotere Midden-Oosten, en gaf immense hoeveelheden geld uit om het sterkste leger van het Midden-Oosten te krijgen. Amerika was hier niet helemaal tevreden mee omdat zij bezorgd was dat dit Saoedi-Arabië zou motiveren om zich af te keren van Amerika en terug nauwe banden met Groot-Brittannië te ontwikkelen.

Publieke verklaringen van de Sjah tijdens deze periode maakten Amerika helemaal woedend. Bijvoorbeeld, in een interview met het magazine U.S. News

and World Report in 1976 zei hij over de mogelijkheid dat Amerika onvriendelijk zou worden tegen Iran: “(Iran) kan jullie net zoveel pijn doen, zo niet meer dan dat jullie ons pijn kunnen doen. Niet enkel door middel van olie, we kunnen ook problemen voor jullie maken in de regio (het Midden-Oosten). Als jullie ons dwingen om afstand te doen van onze vriendelijke houding, dan zullen de gevolgen hiervan niet te overzien zijn”.¹⁷ Amerika besloot daarop de Sjah te verwijderen.

Amerika en Ayatollah Khomeini’s “Islamitische Revolutie”

Amerika ging op zoek naar iemand die de positie van de Sjah over zou kunnen nemen. Verschillende adviseurs van de Amerikaanse regering werden met allerlei voorwendselen naar Iran gestuurd om te onderzoeken wie een voor de Amerikanen acceptabel alternatief voor de Sjah zou kunnen zijn. Het doel van deze missies was, volgens Henry Precht, een belangrijk Amerikaans diplomaat uit die tijd, “om toegang tot Iran’s nieuwe politieke elite te verzekeren en een pro-Amerikaans regime te vestigen in Iran”.¹⁸ William H. Sullivan, de Amerikaanse ambassadeur voor Iran tussen 1977 en 1979, zei over deze periode: “In het voorjaar van 1978 was de situatie veranderd en maakten we van de gelegenheid gebruik. (...) Onze ambassade ontwikkelde contacten met dissidenten en won hun vertrouwen. (...) De meesten van hen waren verbaasd over onze opvattingen en het feit dat onze opvattingen zo dicht bij die van hun lagen. (...) De Sjah vroeg me eens: ‘Hoe gaat het met die Moellah vrienden van je?’.”¹⁹

Toen de adviseurs naar Washington terugkwamen met het advies om de Islamitische oppositie tegen de Sjah te steunen, omdat de nationalistische oppositie in Iran niet genoeg invloed had en er tussen de communistische oppositie en de Sovjet Unie nauwe banden bestonden, werden plannen gemaakt om de Islamitische oppositie tegen de Sjah actief te ondersteunen. Deze oppositie werd geleid door Ayatollah Roehollah Khomeini. Khomeini leefde in 1978 al vele jaren buiten Iran omdat hij door de Sjah verbannen was. Lange tijd woonde hij daarom in Najaf, Irak. In 1978, echter, werd hij door Saddam Hussein weggestuurd uit Irak en kwam hij in een voorstad van Parijs terecht, Neauphle le Chateau.

De Amerikanen hadden Khomeini al bezocht toen hij in 1978 nog in Najaf leefde. Richard Cottam, lid van de CIA organisatie die in 1953 de coup tegen Mossadeq had uitgevoerd, had in Najaf namens Amerika met Khomeini gesproken. Cottam leerde van de adviseurs van Khomeini dat deze zich net zoals de Amerikanen zorgen maakte over de dreiging van de communisten en dat hij derhalve voorzichtig zou zijn in zijn pogingen een revolutie tegen de Sjah tot stand te brengen, zodat de communisten niet de gelegenheid gegeven zou worden om van de situatie gebruik te maken. Khomeini vroeg Cottam ook om door te geven dat hij naar de Amerikanen zou kijken voor bescherming tegen de Sovjet Unie.²⁰

Amerika stuurde ook vertegenwoordigers naar Neauphle le Chateau om daar met Khomeini en zijn entourage te spreken. In oktober 1978 kwamen Khomeini en Amerika een officiële samenwerking overeen. Khomeini beloofde te zullen samenwerken met de Amerikanen, als de Amerikanen hem zouden helpen de Sjah omver te werpen en als ze na de revolutie zich niet zouden bemoeien met de binnenlandse politieke aangelegenheden van Iran. De Amerikanen gingen hiermee akkoord.²¹

President Carter stuurde vervolgens generaal Robert Huyser naar Iran om de de generaals van het Iraanse leger achter de revolutie te krijgen.²² Huyser arriveerde in Iran op 4 januari 1979 en probeerde de Iraanse generaals ertoe te bewegen zich niet te verzetten tegen Khomeini's revolutie, omdat, zo hield hij hen voor, de communisten van een conflict tussen het leger en Khomeini gebruik zouden kunnen maken om Iran in handen te nemen. De krant *Al Watan* rapporteerde hierover op 18 maart 1979: "De Verenigde Staten hebben de aanvoerders van het leger en de generaals expliciet gevraagd om deze houding aan te nemen op het laatste moment, en het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken [State Department] drong er bij ambassadeur Sullivan op aan om de vooraanstaande generaals zo snel mogelijk te overtuigen om niet middels een offensieve actie tussenbeide te komen en om hun neutraliteit te verkondigen bij politieke conflicten."²³

In zijn memoires bevestigde de toenmalige Amerikaanse president Carter dit begrip van de missie

van Huyser: "Huyser was van mening dat het leger toereikende plannen had gemaakt om haar uitrusting en installaties te beschermen, en dat het niet op straat zou komen. Hij had sommige van haar leiders afgebracht van het idee om een coup te proberen (...)." ²⁴

De Sjah begreep de missie van Huyser op dezelfde manier. In zijn memoires zei hij verbaasd te zijn geweest over de komst van Huyser in januari 1979 omdat het bezoek onaangekondigd was. De Sjah zei dat de generaal "al een paar keer naar Teheran was gekomen en altijd zijn bezoeken vooraf had geregeld om militaire aangelegenheden te kunnen bespreken met mij en mijn generaals". De Sjah zei verder over de missie van Huyser: "Huyser slaagde erin mijn stafchef, generaal Ghara-Baghi, voor zich te winnen, wiens latere gedrag mij doet concluderen dat hij een verrader was. Hij vroeg Ghara-Baghi een ontmoeting te organiseren met Mehdi Bazargan, de mensenrechtenactivist die later de eerste premier van Khomeini zou worden. (...) Ik weet dat Ghara-Baghi zijn autoriteit gebruikte om militaire actie tegen Khomeini te voorkomen. (...) Het is misschien belangrijk dat alhoewel al mijn generaals zijn geëxecuteerd, alleen generaal Ghara-Baghi gespaard werd. Zijn redder was Mehdi Bazargan."²⁵

Op 14 januari 1979, vervolgens, organiseerde de Amerikaanse ambassadeur Sullivan een ontmoeting tussen Ebrahim Yazdi, een assistent van Khomeini, en vertegenwoordigers van het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken. Ebrahim Yazdi was in 1961 naar Amerika gevlucht omdat hij vanwege politieke activiteiten gericht tegen de Sjah gezocht werd door de Iraanse geheime politie. In Washington had hij nauwe banden ontwikkeld met de CIA en het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken en in 1971 was hij zelfs Amerikaans staatsburger geworden. Namens het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken gaf Warren Zimmerman aan Yazdi de opdracht om een boodschap over te brengen aan Khomeini. Khomeini moest wachten met terugkeren naar Iran totdat generaal Huyser de zaken had geregeld met de generaals van het Iraanse leger.²⁶

Op 21 januari ontmoette Ramsey Clark namens de Amerikanen Khomeini in Neauphle le Chateau. Na de ontmoeting sprak Clark met journalisten

en zei hij: "Ik heb goede hoop dat deze revolutie sociale rechtvaardigheid zal geven aan de mensen van Iran."²⁷ Met andere woorden, de revolutie was georganiseerd en klaar om uitgevoerd te worden.

**Ayatollah Echragi, een assistent van Khomeini, schudt de hand van Ramsey Clarke, kort nadat deze Ayatollah Khomeini heeft ontmoet in Neu-
phle le Chateau.**

Op 1 februari 1979 besteed Ayatollah Khomeini daarom een Air France vliegtuig dat hem terugbracht naar Teheran. De Sjah verbleef op dat moment buiten Iran. Volgens officiële verklaringen was hij op "vakantie". Maar het was duidelijk dat hij wist wat komende was en dat hij hiervoor was gevlucht. Op 4 februari kon Khomeini daarom officieel de macht nemen en een interim-regering voor Iran benoemen. Hij plaatste Mehdi Bazargan aan het hoofd van deze regering.

Bazargan was één van de mensen geweest die tijdens 1978 de Amerikanen had geïnformeerd over de stand van zaken in Iran. Als vertegenwoordigers van de Amerikaanse regering hadden John Stempel, Henry Precht, Warren Zimmerman en Richard Cottam allen verschillende ontmoetingen gehad met het leiderschap van de Iraanse Bevrijdingsbeweging die aangevoerd werd door Bazargan.²⁸ Tijdens de eerste maanden van de revolutie bleef de Amerikaanse ambassade in Iran via deze Bevrijdingsbeweging nauwe contacten onderhouden met Bazargan.²⁹

Op 14 februari benoemde Bazargan de overige le-

den van de interim regering. Tot vice-premier benoemde hij Abbas Amir-Entezam. Deze had 20 jaar lang in Amerika gewoond en onderhield al sinds de tijd van Mossadeq banden met de CIA. Hij had als contact gediend voor de CIA tijdens de coup tegen Mossadeq.³⁰ De minister van buitenlandse zaken was Karim Sanjabi. De Amerikaanse ambassade in Iran onderhield directe contacten met hem.³¹ In de interim regering van Bazargan waren in totaal vijf mensen die naast het Iraanse ook het Amerikaanse staatsburgerschap hadden.³²

De regering van Bazargan ontwierp een nieuwe grondwet voor Iran ter vervanging van de grondwet van 1906. Voor deze nieuwe grondwet nam Bazargan de grondwet van Frankrijk als uitgangspunt. Deze grondwet is daarom nationalistisch ("Artikel 41: Burgerschap is een recht voor alle Iraniërs" en "Artikel 78: Iedere verandering in de grenzen van het land is verboden" en "Artikel 15: De officiële taal en het schrift van Iran, de lingua-franca van haar volk, is het Perzisch; De officiële documenten, correspondentie, en de teksten, evenals de handboeken, moeten in deze taal en schrift zijn" en "Artikel 115: De President moet van onder de gods-

De aankomst van Ayatollah Khomeini in Teheran

dienstige en politieke persoonlijkheden worden verkozen, en de volgende kwalificaties bezitten: Iraanse oorsprong; Iraanse nationaliteit"). Verder is de wetgeving in deze grondwet daarom gebaseerd op de wil van het volk ("Artikel 6: In de Islamitische Republiek van Iran moeten de belangen van het land behartigd worden in navolging van de publieke opinie, zoals deze tot uitdrukking komt in verkiezingen" en "Artikel 177: De aanpassing van de grondwet van de Islamitische Republiek van Iran zal, wanneer de omstandigheden dit vereisen, op de volgende manier plaatsvinden (...). De beslissing (...) zal geldig zijn indien goedgekeurd door een absolute meerderheid bij een nationaal referendum"). Islam was in deze grondwet dus eerder een versiersel dan een fundament. Desondanks werd de Bazarghan-grondwet op 24 oktober 1979 door referendum gekozen tot nieuwe grondwet voor Iran.

In zijn memoires zei president Carter over de regering van Bazargan: "Hij en zijn, in hoofdzaak in het westen opgeleide kabinetsleden, werkten met ons samen. Ze beschermden onze ambassade, verzorgden een veilige reis voor generaal Philip C. Gast die Huyser verving, en stuurden ons een reeks van vriendelijke berichten. Bazargan sprak publiekelijk over zijn wens goede relaties te hebben met de Verenigde Staten en zei dat Iran spoedig de normale olieladingen zou versturen naar haar klanten."³³

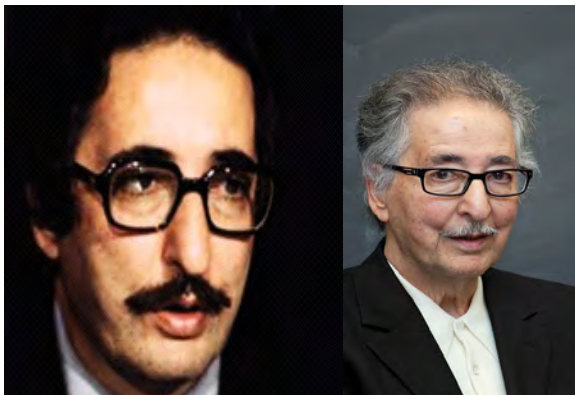
De anti-Amerikaanse retoriek ten tijde van Khomeini's revolutie was dus niet een uiting van de relatie tussen Khomeini's revolutionaire regime en de Amerikanen, maar een politieke strategie om steun voor de revolutie te winnen onder het Iraanse publiek. Dit publiek was welbekend met de vele jaren van Amerikaanse steun voor de Sjah en hield Amerika daarom mede verantwoordelijk voor de vele misdaden die de Sjah had begaan tegen de Iraniërs. Khomeini moest zich daarom wel publiekelijk afzetten tegen Amerika, alhoewel hij en zijn mensen achter de schermen dus samenwerkten met Amerika.

In dit licht moet ook de bezetting van de Amerikaanse ambassade in Teheran van 1979 tot 1981 gezien worden. In het najaar van 1979 stakte Khomeini's revolutie en nam de steun ervoor af onder de Iraanse massa omdat de nieuwe regering van Bazargan geen onmiddellijke verbetering van de le-

vensstandaard van de mensen had weten te realiseren. De intellectuele elite, opgevoed ten tijde van de seculiere Sjah, was het verder met vele passages van de voorgestelde nieuwe grondwet oneens. Verschillende religieuze leiders in Iran, tenslotte, hadden om religieuze redenen moeite met de politieke activiteiten die Khomeini ontplooidde. De revolutie van Khomeini had op dat moment dus iets nodig dat al de groepen in Iran verenigd zou houden achter haar.³⁴

Op 1 november 1979 ontmoette Bazargan het hoofd van het Amerikaanse Nationale Veiligheidsdepartement (National Security Agency, NSA) Zbigniew K. Brzezinski in Algiers. Vlak na deze ontmoeting gaf Amerika de Sjah toestemming om in Amerika een medische behandeling te ondergaan. De twee gebeurtenissen zetten Iran in vuur en vlam en werden in de Iraanse media gepresenteerd als een Amerikaans plan om de Sjah terug aan de macht te krijgen. In reactie trokken op 4 november 1979 studenten naar de Amerikaanse ambassade in Teheran, braken de deur open en namen de Amerikaanse diplomaten in gijzeling. In februari 1979 was hetzelfde al eens voorgevallen maar Khomeini had toen opdracht gegeven om aan de bezetting een einde te maken. Ditmaal, echter, steunden al de leiders van Khomeini's revolutie de gebeurtenis. Op 5 november spraken zowel Khomeini, Ayatollah Behesti, als Ayatollah Montazeri bijna tegelijkertijd hun steun uit voor de actie – een aanwijzing dat de gijzeling onderdeel van een plan was. De aandacht van het Iraans publiek ging vanaf dat moment uit naar de gemeenschappelijke vijand, de "Grote Satan" Amerika.³⁵

Twee dagen na het begin van de bezetting van de Amerikaanse ambassade nam Bazargan ontslag. In Januari 1980, vervolgens, kozen de Iraniërs een nieuwe premier: Abul Hassan Bani Sadr. Bani Sadr onderhield sinds het verblijf van Khomeini in Parijs relaties met CIA agent Guy Rutherford.³⁶ Bani Sadr bevestigde later dat de gijzeling in Teheran onderdeel van een plan was geweest, en wel een Amerikaans plan. Het doel van het plan was om de positie van Khomeini te versterken en om tegelijkertijd het regime van Khomeini een excuus te geven om Amerika te ontmoeten voor overleg.³⁷

Abul Hassan Bani Sadr als premier van Iran (links) en in 2010 (rechts)

Aan de gijzeling kwam een einde precies op de dag dat Ronald Reagan in 1981 voor het eerst als Amerikaans president het Witte Huis betrad. De vrijlating van het Amerikaanse ambassade-personeel was onderdeel van een verdrag dat bekend is geworden als het Algiers Verdrag van 1981. Naast de vrijlating van de gijzelaars kwamen de beide partijen in dit verdrag ook overeen dat Amerika zich niet zou bemoeien met de interne aangelegenheden van Iran, dat beide landen door middel van een derde partij de aangelegenheden tussen beiden zouden organiseren, en dat Iran \$12 miljard die de Sjah op Amerikaanse bankrekeningen had geplaatst, terug zou krijgen.

De Irak – Iran Oorlog

Gedeelde belangen hadden Amerika en Khomeini dus bij elkaar gebracht. Na de revolutie werd het derhalve zaak voor Amerika om ervoor te zorgen dat Khomeini belang zou blijven houden bij een relatie met Amerika. Om deze reden ondersteunde Amerika verschillende leden van het oude Sjah-regime die Iran waren ontvlucht na de komst van Khomeini, om via hen druk te kunnen uitoefenen op Khomeini. Onder hen was generaal Gholam Ali Oveisi die vanuit Irak werkte om een revolutie tegen het regime van Khomeini te organiseren. Een ander was Shapour Bakhtiar, de laatste premier van het Sjah-regime. Beide mannen vlogen voortdurend naar Washington om te overleggen met vertegenwoordigers van de Amerikaanse regering. [38]

Op 22 september 1980 viel Irak haar buurland Iran aan en had Amerika wat het wilde. Onder invloed

van Amerika verhoogde Saoedi-Arabië haar olieproductie waardoor de olieprijs daalde. Met hoge uitgaven voor de oorlog en lagere inkomsten uit olie kwamen zowel Irak als Iran hierdoor in grote financiële problemen.³⁹

In eerste instantie leek Irak de oorlog te gaan winnen. Op dat moment, in januari 1981, leverde Amerika via de zionistische bezettingsstaat wapens aan Iran. Een afspraak met een waarde van ettelijke miljarden dollars. De Amerikaanse wapens stelden Iran in staat om een tegen-offensief te beginnen waardoor in het voorjaar van 1982 Iran de oorlog leek te gaan winnen. Op dat moment leverde Amerika via de zionistische bezettingsstaat wapens aan Irak in een afspraak die wederom verschillende miljarden dollars waard was.⁴⁰

De Irak – Iran oorlog nam het leven van omstreeks 1.250.000 mensen

Naast wapens leverde de Amerikaanse CIA ook informatie aan zowel de Irakezen als de Iraniërs. In 1986 vonden verschillende ontmoetingen plaats tussen Amerikaanse CIA agenten en vertegenwoordigers van de Iraanse regering om de informatie te delen. Beide kampen kregen hierdoor met grote verliezen aan troepen en materieel te maken, zoals Irak bij haar inval op het Madjnoen olieveld. Amerika had de Iraniërs hiervoor gewaarschuwd en de Irakezen realiseerden zich hierdoor dat één van de Amerikaanse doelen was om de oorlog tussen beide landen zo lang mogelijk te laten duren.⁴¹

In 1984 vatte Richard Murphy, assistent van de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken tussen 1983 en 1989, het Amerikaanse beleid in de Irak – Iran oorlog als volgt samen: “Een overwin-

ning door één der beide kampen valt militair niet te realiseren en is vanuit strategisch perspectief niet gewenst”.⁴² Met andere woorden, door middel van oorlog wilde Amerika zowel het regime van Saddam Hoessein als het regime van Ayatollah Khomeini verzwakken en haar invloed op beiden vergroten.

Ten slotte, het feit dat ten tijde van de Irak – Iran oorlog de CIA de Iraniërs op de hoogte bleef houden van de handel-en-wandel van Sovjet spionnen in Iran, om het regime van Khomeini te beschermen tegen de communisten, bewijst dat Amerika nooit ten doel had om het Iraanse regime te doen vallen maar om het verzwakt aan te macht te houden.⁴³

Iran en de Amerikaanse bezetting van Irak

Kort na de invasie van Irak op 20 maart 2003 installeerden de Amerikanen een overgangsregering voor het land. De zogenoemde Irakese Regeringsraad (Iraqi Governing Council, IGC) was georganiseerd langs etnisch-religieuze lijnen (13 Sji’a, 5 Soenni, 5 Koerden, 1 Turkmeen en 1 Assiriër), zagezegd om al de verschillende groepering in te representeren. De Raad stond onder volledige controle van de door de Amerikaan L. Paul Bremer III geleide Voorlopige Autoriteit onder de Coalitie (Coalition Provisional Authority, CPA).

Iran was het eerste land in de wereld dat de IGC erkende als een onafhankelijke regering, alhoewel duidelijk was dat de IGC niets meer of minder was dan een hondje aan de lijn van Amerika. De toenmalige Iraanse president Khatami zei op 17 november 2003 over de IGC: “Wij erkennen de IGC en wij geloven dat deze in staat is om, samen met het volk van Irak, de belangen van het land te behartigen...”. Volgens de analisten van STRATFOR was dit een bewijs dat “gedeelde belangen beide partijen (Amerika en Iran) gedwongen hebben met elkaar samen te werken”.⁴⁴

Niet verwonderlijk, derhalve, was de eerste buitenlandse reis van de IGC naar Teheran, op 19 november 2003. Volgens Jalal Talabani, die de IGC-delegatie aanvoerde, waren de Iraniërs het eens met de stelling dat de opstand in Irak tegen de Amerikanen niet “verzet tegen bezetting” was maar “blindelings moorden”. Iran en de IGC kwamen tijdens het bezoek dan ook verschillende verdragen overeen.

Iran beloofde hierdoor dat het zou helpen om de “stabiliteit” in Irak te verbeteren, dat het ook zou “bijdragen” aan de wederopbouw van Irak en dat het zou helpen om Irakese olie te verkopen op de wereldmarkt. [45] Met andere woorden, Iran beloofde Amerika te zullen helpen om Irak te stabiliseren onder Amerikaanse controle. Na Teheran reisde de IGC-delegatie verder naar Turkije. Een verder bezoek aan Syrië werd op het laatste moment afgelast. Van Turkije en Syrië is welbekend dat zij onder Erdogan en de Al Assad-familie samenwerken met Amerika.

Iran hielp Amerika vervolgens daadwerkelijk om het verzet van de Irakezen tegen de Amerikaanse bezetting te breken. Op 10 april 2004 reageerde de Iraanse president Khatami op de volgende wijze op de weigering van de Sji’itische leider in Irak Moqtada as Sadr om gehoorzaam te zijn aan de Amerikanen: “(Iran) beschouwt ieder beleid dat de crisis in Irak kan verergeren en de veiligheid in gevaar kan brengen als schadelijk voor Sji’ieten en Islam.”⁴⁶

Op 14 april, vervolgens, stuurde Iran een officiële delegatie naar Irak om de Amerikanen en Britten te helpen de situatie in Irak onder controle te brengen. Deze delegatie stond onder leiding van Hossein Sadeqi van het Iraanse ministerie van buitenlandse zaken. Op de agenda van Sadeqi stond ondermeer het onderzoeken van de mogelijkheid om Moqtada as Sadr en zijn Sadr-leger tot rust te bedaren. In een officiële verklaring zeiden de Amerikanen dat het de Britten waren geweest die Iran hadden uitgenodigd, maar dat Amerika met dit Britse plan akkoord was gegaan. De toenmalige Iraanse minister van buitenlandse zaken Kamal Kharrazi zei echter over de missie van Sadeqi: “Er is veel correspondentie geweest met Amerika over Irak, en de Zwitserse ambassade in Teheran die de Amerikaanse diplomatieke belangen in Teheran behartigt, heeft een bemiddelingsrol gespeeld bij deze uitwisselingen”.⁴⁷

In deze periode erkende general John Abuzaid, hoogste bevelhebber van het Amerikaanse leger in de Arabische Golf op dat moment, dat elementen in Iran probeerden te helpen bij het onder controle brengen van Moqtada as Sadr. Gary Sick, Iran-adviseur van de Amerikaanse president Carter ten tijde van de Khomeini revolutie, verklaarde dit als volgt:

“Er zijn altijd twee stromingen geweest in het Amerikaanse beleid. Net zoals Iran vaak beleid lijkt te volgen waaronder een deel van de regering afwijkt van wat een ander deel van de regering doet, zien we in Amerika heel erg hetzelfde. We hebben vanaf het begin (van de invasie van Irak) gebruik gemaakt van Iran en haar hulp, vooral in het zuiden (van Irak) en haar relaties met de Sji’ieten, om vrede en stabiliteit te behouden en een gematigd perspectief op Iraakse politiek te ondersteunen. Op hetzelfde moment hebben we, bijna zonder ophouden, Iran’s activiteiten in Irak bekritiseerd.”⁴⁸

Na de samenwerking ter stabilisatie van Irak hebben Amerika en Iran ook samengewerkt om voortdurend van de Amerikaanse controle over Irak te gaan randen. Amerika heeft politieke partijen met pro-Iraans leiderschap naar voren geschoven om het leiderschap over Irak op zich te nemen. Deze regeringen, onder leiding van Ibrahim Al Jaafari en Nouri Al Maliki, hebben nauwe banden met Iran en zij hebben verschillende verdragen ondertekend die Amerika in staat stellen Irak te blijven domineren en vanuit Irak het Arabische Golf-gebied te controleren. Onder het “Status of Forces Agreement (SOFA)” van 2008 blijven omstreeks 30.000 tot 50.000 Amerikaanse soldaten permanent gestationeerd in Irak, ook na de formele terugtrekking van het Amerikaanse leger. Deze soldaten of “adviseurs”, hebben volgens het verdrag immuniteit en kunnen dus niet door Irak voor misdaden vervolgd worden. Onder het “Strategic Framework Agreement” kwamen Amerika en Irak overeen dat Amerika Irak zal beschermen tegen externe en interne vijanden, dat Amerika Irak zal helpen verder te “democratiseren”, en dat Amerika het recht zal hebben om in Irak “terrorisme” te bestrijden. Het “Strategic Framework Agreement” definieert ook de relatie tussen Amerika en Irak op gebieden als economie, handel, wetenschap, techniek en cultuur. [49] Een voorbeeld van de verregaande invloed in Irak die Amerika door deze verdragen heeft gegarandeerd, is de beveiliging van de Al Basra olie-terminal (ABOT) voor de Iraakse zuidkust, van waaruit omstreeks 85% van de Iraakse olie wordt verscheept naar de rest van de wereld. Het Amerikaanse leger organiseert en opereert deze beveiliging waardoor het transport van de Iraakse olie staat dus onder volledige Amerikaanse controle is.⁵⁰

Iran en de Amerikaanse bezetting van Afghanistan

De Amerikaanse militaire operatie “Enduring Freedom” zorgde ervoor dat de Taliban in Afghanistan uit alle posities van politieke macht verdreven werden. Hierna probeerde Amerika middels haar agent Hamed Karzai – die tijdens de bezetting van Afghanistan door de Sovjets voor de Amerikaanse CIA werkte⁵¹ – een nieuwe politieke structuur te bouwen in Afghanistan. Een structuur die door haar gecontroleerd zou kunnen worden en die de Amerikaanse belangen in de regio blijvend zou dienen.

Één van Amerika’s eerste politieke manoeuvres voor Afghanistan was het organiseren van de Bonn conferentie in december 2001, om door middel van internationaal overleg een tijdelijke regering voor Afghanistan te vormen die door de belangrijke Afghaanse facties gesteund zou worden. Volgens James Dobbins, de Amerikaanse onderhandelaar bij deze conferentie, realiseerde Iran “de uiteindelijk doorbraak (in de onderhandelingen), zonder welke de Karzai regering nooit gevormd zou zijn geweest”. Hierna heeft Iran stabilisering van Afghanistan ondersteund door middel van economische hulp voor reconstructie van de Afghaanse infrastructuur. Iran heeft tussen 2002 en 2007 omstreeks \$560 miljoen uitgegeven aan de bouw van wegen, scholen, waterzuivering en andere projecten in Afghanistan. Het heeft ook deelgenomen aan al de conferenties over Afghanistan die onder leiding van Amerika georganiseerd zijn, zoals dus de reeds genoemde Bonn conferentie van 2001 maar ook de Londen conferentie van 2006, de Den Haag conferentie van 2009, en de Bonn conferentie van 2011. Iran heeft ook het Amerikaanse initiatief om Karzai te laten onderhandelen met de Taliban, in een poging de Taliban de nieuwe, door Amerika geschapen politieke situatie in Afghanistan te laten accepteren, ondersteund.⁵²

De Iraanse ambassadeur in Afghanistan, Muhammad Reza Bahrami, verklaarde dit: “Onze strategie in Afghanistan is gebaseerd op veiligheid, stabiliteit en het ontwikkelen van een sterke, centrale regering”.⁵³ Net zoals voor wat betreft Irak is dus ook het Afghanistan-beleid van Iran precies in overeenstemming met het Afghanistan-beleid van

Amerika, waardoor Iran de Amerikaanse plannen voor Afghanistan vooruit helpt.

Uit de meest recente ontwikkeling in de relatie tussen Amerika en Afghanistan, het zogenoemde Bilaterale Veiligheidsverdrag (Bilateral Security Agreement, BSA) tussen beide landen, dat Amerika het recht geeft om duizenden troepen in Afghanistan te houden verspreid over verschillende basissen, komt een verder bewijs dat Iran de Amerikaanse plannen voor de regio-Afghanistan steunt. De Iraanse ambassadeur in Afghanistan, Muhammad Reza Bahrani, zei over dit verdrag: "Het is een werkelijk recht van Afghanistan om haar nationale belangen te beschermen en overeenkomsten te tekenen met andere landen en we zullen ons hier niet mee bemoeien, want het is een interne aangelegenheid van Afghanistan".⁵⁴ Door het BSA verdrag te beschrijven als een "interne aangelegenheid" voor Afghanistan manipuleert Iran feitelijk de publieke opinies ten gunste van de Amerikaanse plannen. In werkelijkheid is een permanente aanwezigheid van het Amerikaanse leger in Afghanistan namelijk niet een "interne aangelegenheid" voor Afghanistan. Het is een aangelegenheid met verregaande consequenties voor heel de regio, te meer omdat Amerika onder het BSA ook onbemande drones mag stationeren in Afghanistan. Het BSA verdrag geeft het Amerikaanse leger dus de capaciteit om al de landen die grenzen aan Afghanistan te beïnvloeden.

De nucleaire kwestie

De zionistische bezettingsstaat probeert te voorkomen dat de landen in haar omgeving de beschikking krijgen over nucleaire wapens. Een zionistische generaal verklaarde deze pilaar van het zionistische beleid: "De meeste Israëli's zouden hier (de zionistische bezettingsstaat) niet willen leven; de meeste joden zouden hier niet willen komen met hun families, en de Israëli's die dit zouden kunnen, zouden vertrekken naar het buitenland (als een omringend land de beschikking zou krijgen over nucleaire wapens)". [55] Vanwege dit beleid heeft de zionistische bezettingsstaat verschillende acties uitgevoerd in de moslimwereld, zoals Operatie Opera van 7 juni 1981 toen zionistische vliegtuigen Irak aanvielen om Saddam Hoessein's nucleaire project te stoppen. Verder viel de zionistische bezettingsstaat in 2007 faciliteiten in Syrië aan die volgens haar

voor nucleaire doeleinden gebruikt werden.

In 2003 bracht een Iraanse dissident in Amerika informatie naar buiten over Iran's nucleaire activiteiten die internationaal voor opschudding zorgde. Groot-Brittannië, Frankrijk en Duitsland ("EU-3") riepen in reactie op deze gebeurtenis Iran op om haar nucleaire activiteiten te staken. De EU-3 en Iran kwamen zowel in 2003 als in 2004 tot de afspraak dat Iran haar nucleaire activiteiten zou staken als de EU-3 handelsbeloftes zou doen. In de praktijk, echter, hadden deze afspraken niet het door de EU-3 gewenste resultaat. In 2006 bood Amerika daarom aan de EU-3 te steunen in onderhandelingen met Iran. Vanaf dat moment werden sancties ingesteld tegen Iran.⁵⁶

Tegelijkertijd, echter, heeft Amerika Iran beschermd tegen een aanval op haar nucleaire faciliteiten door de zionistische bezettingsstaat. [57] Recent nog zijn de stafchef van het Amerikaanse leger, generaal Martin Dempsey, en de stafchef van de Amerikaanse luchtmacht, generaal Mark Welch, naar de zionistische bezettingsstaat getrokken om ervoor te zorgen dat de zionistische bezettingsstaat in de kwestie Iran het Amerikaanse plan volgt en niets "ondoordachts" zoals een militaire aanval onderneemt.⁵⁸

Enerzijds bedreigt Amerika dus Iran's nucleaire activiteiten en anderzijds beschermt het dezen. De betekenis hiervan is dat Amerika de nucleaire activiteiten van Iran onder haar controle plaats wil laten vinden, zodat dezen de Amerikaanse plannen voor het Midden-Oosten vooruit helpen. De dreiging van een "nucleair Iran" houdt de Europeanen bezig, zodat ze niet op andere plaatsen de Amerikaanse plannen tegen kunnen werken. En het maakt de landen rondom de Arabische Golf bang, waardoor Amerika verregaande invloed op hen kan uitoefenen en voor miljarden aan wapens aan hen kan verkopen.

De huidige stand van zaken in de relatie Amerika – Iran

Over de jaren heeft Iran dus altijd de Amerikaanse plannen voor het "Grote Midden-Oosten" gevolgd en gesteund.

Amerika ziet de huidige situatie in Syrië als een grote bedreiging voor haar belangen in deze regio. De verklaringen van Amerikaanse zijde over de zogenaamde “terreurdreiging” die aan het opkomen is in Syrië ten gevolge van de opstand tegen Assad, en over de mislukking van alle pogingen om onder de opstandelingen agenten voor de Amerikaanse plannen te vinden, zijn teveel om op te noemen. Amerika heeft daarom al haar agenten in de regio de opdracht gegeven om zich op Syrië te concentreren zodat deze kwestie op een voor Amerika gunstige manier opgelost kan worden. Amerika heeft in deze kwestie de hulp van Iran nodig, dus is de Amerikaanse strategie versus Iran op dit moment om sommige van de problemen van Iran op te lossen, zodat Iran zich kan concentreren op het helpen van Amerika in Syrië en de mogelijkheid krijgt om dit te doen.

Volgens Amir Mohebbian, één van de meest vooraanstaande adviseurs van de Iraanse regering, was deze overweging de achtergrond bij de verkiezing van Hassan Rouhani tot president van Iran op 15 juni 2013, als opvolger van Mahmoud Ahmedinejad. Mohebbian zei: “Het is duidelijk dat de handreiking naar het westen niet geleid kon worden door iemand als Ahmedinejad. Ik denk dat de leider (Ayatollah Khomeini) geholpen heeft om meneer Rouhani de macht te geven, om het publiek klaar te maken voor een verandering van beleid.”⁵⁹

Ahmedinejad kon niet herkozen worden omdat hij al tweemaal president was geweest en de Iraanse grondwet net zoals de Amerikaanse het niet toestaat dat iemand langer dan twee termijnen als president dient. In de verkiezing van 2013 steunde Ahmedinejad de campagne van Esfandiar Rahim Mashaei, die uiteindelijk dus de verkiezing verloor van Rouhani.

Na de bekendmaking van zijn overwinning in de verkiezing zei Rouhani dat zijn doel was om “constructieve relaties te bouwen met de wereld, op basis van gematigdheid”. Volgens Amerika was dit een “hoopvol teken”.⁶⁰

Na de benoeming van zijn kabinet, vervolgens, in augustus 2013, verklaarde Rouhani dat zijn doel was om “bedreigingen te voorkomen en spanningen te verminderen”. Hij benoemde Mohammad

Iran's handelingen in nationale en internationale politiek zijn dus onderdeel geweest van één alomvattend plan. Aangezien in de internationale politiek Iran Amerika probeert te steunen, op dit moment vooral in Syrië, Afghanistan en Irak, blijkt hieruit dat zelfs Iran's nationale politiek ten dienst staat van Amerika's plannen.

Javad Zarif tot minister van buitenlandse zaken. Zarif is opgeleid in Amerika en was voorheen de Iraanse ambassadeur bij de Verenigde Naties.⁶¹

In november 2013 werd bekend dat Iran en Amerika een overeenkomst hadden bereikt over Iraans nucleair programma. De internationale-paria status van Iran werd hierdoor beëindigd en Iran kon zichzelf weer presenteren als een volwaardig lid van de internationale gemeenschap.

Al snel bleek dat deze overeenkomst tot stand was gekomen door geheime onderhandelingen tussen Iran en Amerika sinds maart 2013. In maart 2013 had Ayatollah Khamenei in een toespraak al melding gemaakt van Amerikaanse voorstellen voor gesprekken: “De Amerikanen sturen ons constant boodschappen, ze zeggen ons dat ze oprecht zijn (en echt willen onderhandelen)”. Op dat moment deed hij deze boodschappen af als een propaganda-stunt van de Amerikanen, maar in werkelijkheid ging hij dus wel akkoord met de Amerikaanse voorstellen voor ontmoetingen en onderhandelingen. [62] Khamenei persoonlijk stelde Mohammad Javad Zarif aan als leider van de Iraanse delegatie – de persoon dus na beëindiging van de geheime gesprekken door Rouhani, is aangesteld als minister van buitenlandse zaken!⁶³

Na de bekendmaking van het akkoord zei de Ayatollah: “Het nucleaire onderhandelingssteam verdiend het om gewaardeerd en bedankt te worden voor wat zij bereikt heeft. Hun gedrag kan de basis vormen voor volgende wijze manoeuvres.”⁶⁴

De betekenis van dit alles is dat tijdens 2013 de voornaamste gebeurtenissen in de nationale politieke van Iran in directe relatie hebben gestaan met internationale politieke gebeurtenissen. Iran's handelingen in nationale en internationale politiek zijn dus onderdeel geweest van één alomvattend plan. Aangezien in de internationale politiek Iran Amerika probeert te steunen, op dit moment vooral in Syrië, Afghanistan en Irak, blijkt hieruit dat zelfs Iran's nationale politiek ten dienst staat van Amerika's plannen.

¹⁶“Great Britain & Reza Shah: The Plunder of Iran 1921 - 1941”, Mohammed Gholi Majd, 2001, www.kurdipedia.org/books//65502.pdf

²Ibidem noot 1

³Ibidem noot 1

⁴“Strange Menagerie: The Atlantic Charter as the Root of American Entanglement in Iran, & Its Influence Upon the Development of the Policy of Containment, 1941-1946”, Gregory J. Rosmaita, 1994, www.hicom.net/~oedipus/us_iran.html

⁵De vader van de Amerikaanse generaal Schwarzkopf die de Amerikaanse invasie van Irak leidde in 1990.

⁶“Gendarmerie”, Encyclopedia Iranica, www.iranicaonline.org/articles/gendarmerie

⁷“The United States and Iran, 1946 – 51: The Diplomacy of Neglect”, James Goode, 1989

⁸“The Prize: The Epic Quest for Oil, Money and Power”, Daniel Yergin, 1990

⁹“Iran and the United States: A Cold War Case Study”, Richard W. Cottam, 1988

¹⁰http://en.wikipedia.org/wiki/Haj_Ali_Razmara

¹¹http://en.wikipedia.org/wiki/Mohammad_Mosaddegh

¹²Ibidem noot 4

¹³“The United States, Great Britain, and Mossadegh”, David Painter, Georgetown University, 2006, www.princeton.edu/~bsimpson/Hist%20725%20Summer%202006/The%20US%20and%20Mossadegh%201951-1953.pdf

¹⁴Ibidem noot 13

¹⁵<http://en.wikipedia.org/wiki/SAVAK>

¹⁶“US Foreign policy and the Shah: Building a Client State in Iran”, Mark Gasiorowski, 1991

¹⁷“Warning to America: ‘A False sense of Security will destroy you’ (Exclusive Interview With The Shah of Iran)”, U.S. New World Report, 1976

¹⁸“US Foreign Policy and the Iranian Revolution: The Cold War Dynamics of Engagement and Strategic Alliance”, Christian Emery, 2013, pagina 72

¹⁹“Mission to Iran”, William H. Sullivan, 1981

²⁰Ibidem noot 12, pagina 76

²¹“Ziyara Khassa (Speciaal Bezoek): Interview met Abul Hassan Bani Sadr, eerste president van de Iraanse Republiek”, Al Jazeera Arabic, 2000; “My Turn to Speak: Iran, the Revolution and Secret Deals with the U.S”, Abol Hassan Bani Sadr, 2010

²²Ibidem noot 12, pagina 77

²³Al Watan, Kuwait, 18 maart 1979, pagina 1, middels “Iran and the Revolution: An Exposure of American Plans”, middels http://islamicweb.com/beliefs/cults/iranian_revolution.htm

²⁴“Keeping Faith: Memoirs of a President”, Jimmy Carter, 1982

²⁵“Answer to History”, Muhammed Reza Pahlavi, 1980

²⁶Ibidem noot 18, pagina 78

²⁷Al Hawadess, 3 februari 1979, uitgave 1161, pagina 26, middels http://islamicweb.com/beliefs/cults/iranian_revolution.htm; zie ook “Was it Wrong to Support the Iranian Revolution in 1978 (because it turned out badly)”, Richard Falk, <http://richardfalk.wordpress.com/2012/10/09/was-it-wrong-to-support-the-iranian-revolution-in-1978-because-it-turned-out-badly/> (Richard Falk vergezelde Ramsey Clark op zijn reis eerst naar Iran, en van Iran naar Parijs)

²⁸Ibidem noot 18, pagina 73

²⁹Ibidem noot 18, pagina 74

³⁰Ibidem noot 18, pagina 74

³¹Ibidem noot 18, pagina 74

³²Ibidem noot 18, pagina 75

³³Ibidem noot 24

³⁴“All Fall Down: America’s Fateful Encounter with Iran”, Gary Sick, 1985

³⁵Ibidem noot 34

³⁶Ibidem noot 18, pagina 74

³⁷Ibidem noot 21

³⁸“The United States and Iran: Sanctions, Wars and the Policy of Dual Containment”, Sasan Fayazmanesh, 2008

³⁹“Saddam Hussein: The Politics of Revenge”, Saïd K. Aburish, 2001

⁴⁰“U.S. Secretly Gave Aid to Iraq Early in Its War Against Iran”, Seymour Hersh, The New York Times, 1992, www.nytimes.com/1992/01/26/world/us-secretly-gave-aid-to-iraq-early-in-its-war-against-iran.html?pagewanted=all&src=pm

⁴¹Ibidem noot 38

⁴²Ibidem noot 38

⁴³Ibidem noot 38

⁴⁴“The Unnoticed Alignment: Iran and the United States in Iraq”, STRATFOR, 19 november 2003, www.stratfor.com/weekly/unnoticed_alignment_iran_and_united_states_iraq

⁴⁵“Iraq leaders ‘get’ Iran support”, BBC World, 19 november 2003, http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/3282319.stm

⁴⁶“The Struggle for Iraq: Mediation; Iranians in Iraq in talks on rebel cleric”, The New York Times, 15 april 2004, www.nytimes.com/2004/04/15/world/struggle-for-iraq-mediation-iranians-iraq-help-talks-rebel-cleric.html?pagewanted=all&src=pm

⁴⁷“Iran gets its hands dirty”, Safa Haeri, Asia Times Online, 2004, www.atimes.com/atimes/Middle_East/FD17Ak03.html

⁴⁸Ibidem noot 44

⁴⁹“U.S. Security Agreements and Iraq”, Council on Foreign Relations, www.cfr.org/iraq/us-security-agreements-iraq/p16448

⁵⁰“Secret of the Seven Sisters – Episode 4”, Al Jazeera English, www.youtube.com/watch?v=DjvPRWJNDzY

⁵¹http://en.wikipedia.org/wiki/Hamid_Karzai

⁵²“Iran’s policy on Afghanistan: The Evolution of Strategic

Pragmatism”, Bruce Koepke, 2013, <http://books.sipri.org/files/misc/SIPRI13WCABK.pdf>

⁵³“Iran Is Seeking More Influence in Afghanistan”, The New York Times, 27 december 2006, www.nytimes.com/2006/12/27/world/asia/27afghan.ready.html?pagewanted=all&r=0

⁵⁴“Iranian Envoy Supports Afghan Right to BSA, With Reservations”, Tolonews, 20 november 2013, www.tolonews.com/en/afghanistan/12802-iranian-envoy-supports-afghan-right-to-bsa-with-reservations

⁵⁵“Still Jews only”, Jonathan Cook, <http://weekly.ahram.org.eg/2006/824/op12.htm>

⁵⁶“Iran: U.S. Concerns and Policy Responses”, Kenneth Katzman, Congressional Research Service, 4 november 2013, www.fas.org/sgp/crs/mideast/RL32048.pdf

⁵⁷“War and Bluff: Iran, Israel and the United States”, George Friedman, STRATFOR, 11 september 2012, www.stratfor.com/weekly/war-and-bluff-iran-israel-and-united-states

⁵⁸“US Air Force chief completes secretive week-long visit to Israel”, The Jerusalem Post, 8 augustus 2013, www.jpost.com/Defense/US-Air-Force-chief-completes-secretive-week-long-visit-to-Israel-322504

⁵⁹“Praise in Iran All the Way to the Top, Where Efforts Reportedly Preceded a President”, The New York Times, 24 november 2013, www.nytimes.com/2013/11/25/world/middleeast/in-iran-mainly-praise-for-nuclear-deal-as-a-good-first-step.html

⁶⁰“Iran’s Rohani hopes all will seize chance of friendly ties”, Reuters, 14 juni 2013, www.reuters.com/article/2013/06/17/us-iran-election-relations-idUSBRE95G0G920130617

⁶¹“Rouhani defends cabinet choices as Iran parliament starts debate”, Reuters, 12 augustus 2013, www.reuters.com/article/2013/08/12/us-iran-rouhani-idUSBRE97B09S20130812

⁶²Ibidem noot 59

⁶³Ibidem noot 59 & noot 61

⁶⁴Ibidem noot 59

Goddelijk Oordeel

HET GODDELIJK OORDEEL BETREFFENDE LIEFDE VOOR DE PROFEET MOHAMMED

(AL HOEBBOE LILNABI MOHAMMAD)

A

llah (swt) heeft de moslims verplicht om liefde te voelen voor Profeet Mohammed (saw). Allah (swt) zegt:

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ
وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا
وَمَجَارٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا
أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ
فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي
الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

“Zeg: ‘Indien uw vaders en uw zonen en uw broeders en uw vrouwen en uw verwanten en de rijkdommen die gij verkregen hebt en de handel waarvan gij slapt vrees en de woningen waarvan gij houdt, u liever zijn, dan Allah, Zijn boodschapper en het streven voor Zijn zaak, wacht dan, tot Allah met Zijn oordeel komt; Allah leidt het ongehoorzame volk niet.’” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera At Tauba 9, vers 24)

Profeet Mohammed (saw) heeft verder gezegd: **“Wie de volgende drie eigenschappen bezit, proeft de zoetheid van het geloof: degene voor wie Allah (swt) en Zijn Boodschapper (saw) meer dierbaar zijn dan al het andere; degene die haat en lief heeft enkel in naam van Allah (swt); degene die het haat om terug te keren naar ongeloof net zoals hij het haat om in een brandend vuur geworpen te worden.”** (Boechari). En: **“Niemand heeft compleet geloof totdat hij meer van mij houdt dan van zijn vader, kinderen en al de mensheid.”** (Boechari).

‘Oemar bin al Chattab (ra) zei eens tegen Profeet Mohammed (saw): “O Boodschapper van Allah (saw)! Ik hou meer van u dan al het andere, met uitzondering van mijzelf.” Profeet Mohammed (saw) antwoordde ‘Oemar toen: **“Nee, Bij Degene In Wiens Hand mijn Ziel Is, je gelooft niet compleet totdat je meer van mij houdt dan van jezelf.”** ‘Oemar (ra) zei daarop: “Nu hou ik meer van u dan van mijzelf.” Profeet Mohammed (saw) zei daarna: “Nu, ‘Oemar, ben je een echte gelovige.” (Boechari).

Liefde voor Profeet Mohammed (saw) komt als

vanzelf naar boven in iedere moslim. Profeet Mohammed (saw) is immers degene die de mensheid Islam gebracht heeft, oftewel degene aan wie de moslims hun religie te danken hebben.

Degene die de tijd neemt om diep na te denken over zijn religie, die zal ervaren dat zijn liefde voor Profeet Mohammed (saw) toeneemt tot het punt dat deze inderdaad de grootste liefde in zijn leven wordt. Wie namelijk de geboden en verboden van Islam overdenkt, realiseert zich dat Islam de juiste leiding voor het leven biedt en de problemen die horen bij het leven van de mensen op de juiste manier oplost, waardoor de mens met een tevreden en gerustgesteld hart voortgaat in zijn bestaan. Door Islam over te brengen heeft Profeet Mohammed (saw) dus meer goeds gedaan voor de mensheid dan welke andere persoon dan ook. Door zijn (saw) inspanningen als Boodschapper van Allah (swt) heeft Profeet Mohammed (saw) de mensheid in staat gesteld de gelukzaligheid te ervaren die aan de basis ligt van iedere droom die de mens koestert.

Wie zichzelf tevens bekend maakt met het leven van Profeet Mohammed (saw) zal ervaren dat zijn liefde voor Profeet Mohammed (saw) toeneemt tot het punt dat deze liefde op ieder moment van de dag in zijn gedachten is. Profeet Mohammed (saw) heeft immers immense opofferingen gedaan om Islam tot de mensheid te brengen. Zoals toen hij (saw) naar de stad Ta’if trok om de mensen over Islam te leren. De mensen daar gooiden stenen naar hem (saw) totdat hij (saw) bloedde over heel zijn lichaam. Bij al deze vervolgingen, zowel fysiek als verbaal, toonde Profeet Mohammed (saw) niets dan het meest verheven gedrag en de meest verheven eigenschappen. Na de steniging in Ta’if boden de Engelen hem (saw) complete vernietiging van de stad en haar mensen aan, als straf voor hun misdaad. Profeet Mohammed (saw) antwoordde hen: “Ik hoop dat Allah uit hun lendenen mensen zal voortbrengen die enkel Allah aanbidden en hem geen deelgenoten toekennen.” (Boechari, Moeslim).

Hij (saw) was ook het meest zorgzaam voor de mensen die onder zijn verantwoordelijkheid vielen. Hij (saw) plaatste zichzelf in moeilijke en zware situaties om de mensen tegen zulke situaties te beschermen. En als de mensen toch in moeilijke

en zware situaties kwamen, dan vonden zij Profeet Mohammed (saw) aan hun zijde, in dezelfde situatie. Zoals toen de moslims in Al Madina een greppel groeven om zichzelf te beschermen tegen de Arabische legers die zich tegen hen verzameld hadden. Men vertelde over de rol van Profeet Mohammed (saw) bij dit werk: “De Boodschapper van Allah (saw) groef de greppel en hij droeg de aarde uit de greppel, zoveel dat ik door het stof zijn huid niet meer kon zien.” (Boechari). En: “We groeven op die dag (van de Slag van de Greppel) en stuitten op een grote steen. We gingen naar de Profeet (saw) en zeiden: ‘Er is een grote steen in de greppel’. Hij (saw) zei: ‘Ik kom’. Toen stond hij op en er was een steen op zijn buik gebonden want hij had al drie dagen niets gegeten.” (Boechari).

Verder was Profeet Mohammed (saw) een man die wanneer hij mensen iets gebood, dit zelf het meeste deed. Hij verrichte zulke lange gebeden tijdens de nacht dat zijn voeten opzwellen van het staan. Toen de mensen hem vroegen waarom hij zoveel gebeden verrichte, omdat hij als profeet toch zeker wel het Paradijs zou betreden, antwoordde hij (saw): **“Zou ik niet juist daarom een dankbare slaaf (van Allah) moeten zijn?”**. (Boechari).

En in zijn omgang met de mensen was hij (saw) de meest geduldige, begripvolle, meelevende en wijze. Toen een onwetende persoon begon te urineren in de moskee van Profeet Mohammed (saw) zei hij (saw): **“Onderbreek hem niet in zijn ontlasting.”** Hierna liet hij (saw) een emmer water halen om de plaats mee schoon te maken. (Boechari). Hij (saw) hield rekening met de gevoelens van de moeder: **“Ik sta voor het gebed met de bedoeling deze lang te laten zijn, maar dan hoor ik het gehuil van een kind en maak ik het korter want ik wil het niet moeilijk maken voor de moeder”**. (Al Awza'i). En hij (saw) was zachtvaardig voor kinderen en begreep hen: “De Boodschapper van Allah (saw) had het beste karakter van alle mensen. Op een dag stuurde hij me om een boodschap en ik zei (tegen mezelf): ‘Bij Allah, ik zal niet gaan!’. Maar in mijn hoofd was dat ik zou doen zoals de Boodschapper van Allah (saw) me opgedragen had. Ik ging onderweg en kwam spelende kinderen tegen op straat (dus ik speelde met hen). Toen besloop de Boodschapper van Allah (saw) me vanachter en plaatste hij (saw) zijn hand in mijn nek. Ik keek naar

hem (saw), ik zag hem (saw) glimlachen, en hij zei: **‘O Oenais, ben je gegaan naar waar ik je gevraagd heb?’**. Ik zei: ‘O Boodschapper van Allah, ja ik ben onderweg’.” (Moeslim, Aboe Dawoed).

De Schepper der Hemelen en Aarde zelf prees deze eigenschappen van Profeet Mohammed (saw), toen Hij (swt) zei:

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُم بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ

“Voorzeker, een boodschapper is uit uw midden tot u gekomen; het is hard voor hem wat u pijn doet; hij is bezorgd voor uw welzijn, liefderijk en barmhartig voor de gelovigen.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera At Tauba 9, vers 128)

Liefde voor Profeet Mohammed (saw) hoort dus bij Islam én is natuurlijk voor de moslim. Het enige dat de moslim moet doen om deze liefde te kunnen ervaren is zichzelf bekend te maken met de Edele Koran en de Soenna van de Profeet (saw).

Voor wat betreft de manier waarop de moslim zijn liefde voor Profeet Mohammed (saw) moet uiten, Allah (swt) zegt:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

“Zeg: Indien gij Allah liefhebt, volgt mij, Allah zal u liefhebben en uw zonden vergeven. Allah is Vergevensgezind, Genadig.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Imraan 3, vers 31)

Profeet Mohammed (saw) werd eens bezocht door een bedouïne die hem (saw) vroeg zijn vragen te beantwoorden. De bedouïne had een hele reeks aan vragen voorbereid voor Profeet Mohammed (saw) en onder zijn vragen was: “Ik zou graag dat Allah (swt) en Zijn Boodschapper (saw) mij liefhebben”. Profeet Mohammed's (saw) antwoord op deze vraag was: **“Als jij houdt van hetgeen Allah (swt) en Zijn Boodschapper (saw) van houden, dan zul je behoren tot degenen van wie zij houden”**. (Ahmed).

Oftewel, wie Profeet Mohammed (saw) daadwer-

kelijk lief heeft, volgt hetgeen hij (saw) mee gekomen is en is enkel hiermee blij en tevreden. Dit alles houdt ook in dat men belasting en beschimping van Allah (swt) en Profeet Mohammed (saw) door de vijanden van Islam niet stilzwijgend accepteert, maar dat men zich hiertegen uitspreekt:

وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتِ
اللَّهِ يَكْفُرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ
حَتَّى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ إِنَّكُمْ إِذَا مِثْلُهُمْ
إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ
جَمِيعًا

“En Hij heeft u reeds in het Boek (Koran) geopenbaard, dat wanneer gij hoort dat de tekenen van Allah worden verloochend en bespot, gij niet met hen samen zult zijn, totdat zij zich bezig houden met een ander onderwerp, anders zoudt gij hun gelijke zijn. Voorzeker, Allah zal de huichelaars en de ongelovigen allen tezamen in de Hel bijeenbrengen.” (Zie de vertalingen van de betekenissen van de Koran, soera An Nisaa 4, vers 140)

Allah (swt) zegt verder:

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

“Allah en Zijn engelen zenden zegeningen over de profeet. O, gij die gelooft, zendt zegeningen over hem en wenst hem vrede met alle eerbied toe.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Ahzaab 33, vers 56)

En Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd: “**Wie zegeningen zend over mij, Allah zend tien zegeningen over hem, wist tien van zijn zondes uit, en verhoogt zijn status tien rangen.**” (An Nisa’i).

Ten slotte wensen wij de moslims te herinneren hetgeen Profeet Mohammed (saw) gezegd heeft: “**Een man is (in het Hiernamaals) met degene van wie hij houdt.**” (At Tirmidhi). Onze wens is, derhalve, dat de moslims zich hun liefde voor Profeet Mohammed (saw) zullen realiseren, en dat zij deze liefde tot een leidraad zullen nemen voor hun denken en handelen, zodat zij zullen streven naar het leven volgens de geboden en verboden

die Profeet Mohammed (saw) ons gebracht heeft, oftewel wederoprichting van de Islamitische Staat Al Khilafa.

LIDMAATSCHAP

Ja, ik neem een jaar abonnement op Expliciet Magazine, totdat ik schriftelijk weer opzeg.
Ik zal jaarlijks € 15,- contant voldoen, of overmaken op onderstaand bankrekening nummer.

NAAM: _____ M/V _____

STRAAT: _____ NR: _____

POSTCODE: _____ PLAATS: _____

GEBOORTE DATUM: _____ EMAIL @: _____

HANDTEKENING: _____

stuur deze bon + overschrijvingbewijs naar

***Abonnementen Service
Postbus 51043
3007 GA Rotterdam***

Ten name van Dhr. F. Babayigit
Nederland rekening nummer:
giro 7711613

of
Ten name van Expliciet Magazine
België rekening nummer:
735 - 000-6625-17

Ja, ik neem een jaar abonnement op Expliciet Magazine, totdat ik schriftelijk weer opzeg.
Ik zal jaarlijks € 15,- contant voldoen, of overmaken op onderstaand bankrekening nummer.

NAAM: _____ M/V _____

STRAAT: _____ NR: _____

POSTCODE: _____ PLAATS: _____

GEBOORTE DATUM: _____ EMAIL @: _____

HANDTEKENING: _____

stuur deze bon + overschrijvingbewijs naar

***Abonnementen Service
Postbus 51043
3007 GA Rotterdam***

Ten name van Dhr. F. Babayigit
Nederland rekening nummer:
giro 7711613

of
Ten name van Expliciet Magazine
België rekening nummer:
735 - 000-6625-17

ÉÉN 'AQIEDA

LAA ILAAHA ILL ALLAH MOHAMMAD AR RASOELALLAH

EEN BOEK

AL KORAN AL KARIEM

ÉÉN STAAT

DE ISLAMITISCHE STAAT MET DE WET VAN ALLAH (ﷻ)

EEN OEMMA

WWW.EXPLICIET.NL